

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

MAY 24th, 1963 — No. 597 — 18th YEAR OF PUBLICATION

Van Vader op Zoon

In het grote Statler-Hilton Hotel te Buffalo in de staat New York heeft vorige maand de National Association of Evangelicals haar 21ste conventie gehouden. Deze Association is een vereniging van orthodoxe protestanten met een ledental van ongeveer twee millioen. Behalve individuele personen zijn ook een aantal kerken lid van deze vereniging. Zij is actief op verschillende terreinen en is onder meer zeer nauw verbonden aan de National Association of Christian Schools, een organisatie die vergeleken kan worden met de National Union of Christian Schools.

Gedurende deze conventie hebben verscheidene sprekers het woord gevoerd en zijn verschillende onderwerpen behandeld en resoluties aangenomen. In de naaste toekomst hebben wij waarschijnlijk nog wel gelegenheid op enige hiervan nader in te gaan.

Voor het moment bladeren wij alleen maar door de verschillende verslagen en pikken te hooi en te gras enige uitspraken op, die de aandacht trekken.

Een der sprekers was een zekere Dr. Curtis R. Nims, predikant bij de First Baptist Church of San Francisco, Californië. Sprekende over de taak van de christen in de politiek, zei Dr. Nims onder meer, dat het de plicht van iedere christen was "to make Christ supreme in every relationship and interest of life." Dr. Nims ging daar nog even op door. Hij wees op het vreemde verschijnsel, dat zovele christenen onverschillig tegenover de historie staan, terwijl zij belijden, dat God Heer is over publieke zowel als over persoonlijke zaken. "Spirit filled Christianity," aldus Dr. Nims, "strives to put Christ into every life and into all of life."

Een andere spreker, Dr. Leslie R. Marston van de Free Methodist Church in Winona Lake, Ind. zei tijdens zijn rede: "The faith by which man finds and follows God is not the barren intellectual faith of the rationalist; nor is it the mystic's feeling, the legalist's works or the ritualist's forms. It is a living faith that relates the entire being of man to the truth as it is in Christ Jesus."

Dr. A. W. Tozer van Toronto, is de redakteur van "The Alliance Witness" een orgaan van de bekende Christian and Missionary Alliance. Sprekende over het tegenwoordige preken, zei Dr. Tozer, dat onder geen voorwaarde moest worden toegegeven aan het verlangen de prediking wat soepeler te maken. Noch ook mag het worden voorgesteld alsof het Christelijk leven zo eenvoudig en gemakkelijk is en door een ieder kan worden aanvaard.

"Do not preach Christ", aldus Dr. Tozer, "with a comma after His name, as though waiting for something else; or Christ with a dash after His name, as though leading to something else, but preach Christ period."

Dit zijn vertrouwde klanken. Natuurlijk zou men de sprekers beter moeten kennen om precies te weten wat zij bedoelen. Als twee hetzelfde zeggen, bedoelen zij nog niet altijd hetzelfde. Maar toch, uitdrukkingen als "Christ supreme in every relationship" en "the living faith that relates the entire being of man to the truth in Christ Jesus", of ook het pleidooi voor een Christo-centrische prediking, zijn stellig aanknopingspunten. Het zijn — om een populair woord te gebruiken — "platforms" waar wij elkaar ontmoeten kunnen. En waarom zouden wij het niet proberen? Als wij daar nu eens pogingen voor in het werk stelden, wie zal zeggen hoe verrassend dicht wij bij elkaar kunnen komen?

En toch . . .

Wat, "en toch"? Gaan wij nu weer obstakels opwerpen? Hebben wij toch weer iets gevonden, waardoor wij de oecumene zouden kunnen blokkeren? Als nu toch blijkt, dat wij aanknopingspunten hebben gevonden, moeten wij dan niet vermeende bezwaren opzij zetten en aan het werk gaan?

Dat moeten wij inderdaad. Indien deze aanknopingspunten er zijn, laten wij deze dan in ieder geval aangrijpen.

En toch . . . moeten wij onze identiteit niet verliezen. Dit klinkt nog al arrogant. Dit zou licht de indruk kunnen wekken, alsof wij wel een gesprek zouden willen, doch daarbij van te voren vaststellen, dat wij gelijk hebben, hoe dit gesprek ook zou mogen verlopen. Wij willen niet ontkennen, dat deze houding in onze kringen nog wel eens wordt aangenomen en dat daardoor ook menig gesprek vastloopt. In die zin bedoelen wij het echter thans niet, als wij ervoor pleiten, dat wij onze identiteit niet zullen verliezen.

Een dezer dagen hadden wij het voorrecht (en het was 'n voorrecht) de bekende radio predikant van het Back to God Hour, Rev. P. H. Eldersveld, te beluisteren. Zijn onderwerp was "The lost fundamental". Rev. Eldersveld bedoelde met deze titel het dogma van het Verbond, zoals God dit in de *gezinnen* voortzet. Hierbij wees hij in het bijzonder op de geschiedenis van de stokbewaarder van Filippi, die Paulus vroeg wat hij doen moest om behouden te worden. Paulus' antwoord was: "Geloof in de Here Jezus en gij zult behouden worden, *gij en uw huis.*" (Handelingen 16:31)

Deze tekst wordt heel vaak gebruikt in de evangelisatie. Rev. Eldersveld wees er op, dat het zeer tekenend is dat juist die laatste woorden "gij en uw huis" worden weggelaten. En dat is nu juist een uitermate belangrijke toevoeging.

De Kerk is maar niet een samenbundeling van een aantal individuele personen. De Kerk wordt gebouwd uit de gezinnen. Dat heeft God de eeuwen door zo gedaan en dat doet Hij nog steeds.

Is het niet juist een van de sprekende kenmerken geweest van de kerken der reformatie, dat zij veel nadruk legden op het Verbond? Daaraan waren wij te identificeren en gelukkig zijn wij het tot op zekere hoogte nog. Nog . . . Maar dreigen wij de waarde en de betekenis ervan niet uit het oog te verliezen? Nog verwonderen anderen er zich over, dat in onze kerken zoveel jonge mensen zijn. Wij zijn nog steeds te herkennen aan de nadruk van het gezin. Maar we merken ook in onze kringen maar al te goed, dat wij leven in een eeuw van de "broken homes".

Het is hartverwarmend als wij Christenen buiten onze onmiddellijke kring horen pleiten voor de onderwerping van het gehele leven aan de Christus en voor een Christocentrische prediking. En het is hoog tijd, dat wij er ons rekenschap van geven hoeveel aanrakingspunten wij met anderen hebben. Maar het is niet genoeg.

Wij zullen eveneens weer over het Verbond moeten gaan spreken. Het is te lang en te veel onaangeroerd gelaten. Vragen over de kinderdoop laten wij liever liggen. Zij brengen maar verwijdering zeggen sommigen, en ach — het is toch zo belangrijk niet! Voor velen is de verbondsbeschouwing een sta-in-de-weg voor de eenheid der kerk. Doch inmiddels ondergraven wij een der fundamenten van de kerk. De Bijbel is niet onduidelijk op dit punt. God bouwde Zijn mensheid uit gezinnen. En God herbouwt Zijn mensheid uit gezinnen. Het hoofd van de gevangenis in Filippi werd niet alleen in de verlossing begrepen, maar hij *en zijn gezin.* Cornelius werd door Petrus niet afgezonderd, maar hij *en zijn gehele huis* werd gedoopt.

Wij zijn een man als Rev. Eldersveld zeer dankbaar, dat hij gewezen heeft op het gevaar dat ons dreigt. De verbondsbeschouwing is een dogma, ja, maar het betekent toch zoveel, dat God met ons verbonden wil zijn, en dat Hij verbonden wil zijn aan onze *gezinnen.*

Het gaat van vader op zoon en van moeder op dochter, alle tegenwerpingen ten spijt, "want u komt de belofte toe *en uw kinderen.*"

D.F.

Tussen Hemelvaart en Pinksteren

Verlosser! Kom! de wereld wacht.
Die struikelen en dolen,
Heel dit wanhopige geslacht
Heeft zich aan U bevolen.
Blinden gaan tastend naar U uit,
En luisteren scherp op elk geluid.
De dove speurt alom
Of hij U ziet genaken!
Heer, doe de heem'len flakkeren en blaken!
KOM!

Uw boden rennen reeds voorbij:
De stormwind dorst de landen;
De bergen roken; 't springgetij
Verdrinkt de lage stranden.
De wereld waggelt; burcht en dom
Zinkt weg of kantelt dronken om.
Wat straks nog pronkte en glom,
Is als een damp verdwenen.
Hoor, hoe wij uit de chaos tot U wenen.
KOM!

Kom, Trooster, die de harten stilt
En kalm doet ademhalen.
Den angstige, die straks als wild,
Ten dood vervolgd, moest dwalen.
Kom, uit 't verwoestende gedruis,
Red ons tot Uw doorzongen huis.
Opeens ligt alles stom.
Dan schreewt het ongeduld van Uw beminden:
Erbarmer! Verlosser! laat U van ons vinden!
KOM!

Willem De Merode

Canada's Parlement geopend

Omgeven door de mannen van de Royal Canadian Mounted Police and onder het gedreun van 21 saluutschoten reed de vertegenwoordiger van H.M. The Queen naar het Senaatsgebouw, waar een erewacht van honderd man stond aangetreden.

De troonrede werd ditmaal gelezen door Chief Justice Robert Tascherau die de Gouverneur-Generaal George Vanier verving. Excellentie Vanier is herstellende van een hartaanval.

De twee hoofdfiguren in dit Parlement zijn de vroegere leider der Oppositie, thans de Minister President, Lester B. Pearson, en de vroegere Minister President, thans leider der Oppositie, John G. Diefenbaker.

De troonrede was, zoals te doen gebruikelijk, droog en weinig houvast gevend. In het kort kwam het neer op het volgende:

- Hoewel geen speciale maatregelingen werden aangekondigd terzake de onafhankelijkheidsbeweging in Quebec, werd er de nadruk op gelegd, dat de regering zal zorgdragen voor gelijke rechten voor de Engels- en Frans sprekenden.
- Ook deze regering zal de pogingen voortzetten om tot internationaal gecontroleerde ontwapening en tot stopzetting van atoomproefnemingen te komen. Inmiddels zullen echter de verplichtingen, die het lidmaatschap van de NATO meebrengt, worden nagekomen.
- Grote aandacht zal worden besteed aan vergrote export van Canadese producten. Waar mogelijk zal gestreefd worden naar het verlagen van invoerrechten en naar het aanknopen van handelsbetrekkingen met nieuwe volken.
- Teneinde de werkeloosheid het hoofd te bieden zal de belasting wetgeving en financiële hulpverlening gericht zijn op het bevorderen van de industrie.
- Voorzieningen zullen worden getroffen teneinde werkgevers en werknemers behulpzaam te zijn bij het toepassen van wijzigingen tengevolge van de industriële vooruitgang. In samenwerking met de provincies zal hulp worden verleend in technische opleidingen.
- Een speciaal ministerie van industrie zal worden voorgesteld, dat de industrie zal moeten dienen met overleg, aanmoediging en hulp.
- Voorstellen zullen worden ingediend om de Atlantisch Development Board effectiever te doen functioneren.
- Een financiëringscommissie zal in het leven worden geroepen, waarvan de gemeenten gelden kunnen krijgen of lenen voor het uitvoeren van werkverschaffende objecten. Eveneens zullen verbeteringen in de National Housing Act worden voorgesteld.
- De mogelijkheid zal worden geopend dat spaargelden van particulieren kunnen worden aangewend voor de financiering van binnenlandse industrie.
- Een "Economic Council" zal worden opgericht, eveneens met het doel de Canadese economie te stimuleren.
- Onderhandelingen zullen worden gevoerd met de U.S.A. en de regering van B.C. teneinde het Columbia River project te verwezenlijken.
- Een voorstel zal worden aangeboden om in plaats van één, twee ministers van landbouw te benoemen n.l. één voor West-Canada en één voor Oost-Canada.
- Aandacht zal worden besteed aan de belangen van de farmers, speciaal de dairy-farmers.
- Eveneens zal de visserij geholpen worden. Er komt een voorstel om een grens van 12 mijl vast te stellen voor de Canadese visserij.
- Er komen plannen voor een staatpensioen geldend voor iedereen, waarvan de kosten eveneens door iedereen gezamenlijk worden gedragen.
- Een her-verdeling van kiesdistricten staat eveneens op het program, waarvoor een speciale commissie zal worden benoemd.
- Een wijziging in de Citizenship Act en een gewijzigde immigratiepolitiek zullen aan het parlement worden voorgelegd.

De troonrede werd besloten met de woorden: "May Divine Providence guide you in your deliberations."

Als dit begeren nu maar in ieder lid van The House of Commons leven mocht . . . .

De opzienbarende tocht van de Amerikaanse astronaut Cooper, die verleden week velen in spanning hield, heeft opnieuw een landing op de maan in de "planning" gebracht. Een Amerikaanse fabriek heeft reeds een krachtbron voor maanvoertuigen ontworpen. Onze foto toont zulk een voertuig, dat wordt aangedreven door electromotoren, welke hun energie betrekken van een turbine-generator, die op zijn beurt weer wordt gedreven door waterstofgas onder druk.

Een report over

"The Fifteenth Annual Convention of the Evangelical Press Association, Chicago, Illinois"

door John Knight.

De Christelijke Pers

Vorige week hield de Evangelical Press Association haar 15de jaarvergadering te Chicago.

De 93 bladen die lid zijn van deze organisatie hebben een gecombineerde oplage van enkele millioenen. Deze tijdschriften hebben als taak protestants Noord-Amerika op de hoogte te houden met allerlei gebeurtenissen in kerk en wereld. Het is daarom wel belangrijk om even stil te staan bij wat er zo allemaal gebeurt als afgevaardigden van deze bladen bijeen komen om over hun werk te spreken.

Drie dagen lang is er gesproken, geluisterd en gediscussieerd over de verschillende aspecten van dit belangrijke werk. Het was speciaal het karakter van onze Christelijke pers dat herhaaldelijk onder de loupe werd genomen.

Het valt niet mee om over dertien toespraken te schrijven. Vooral niet als deze handelen over zulke verschillende onderwerpen als "Pers en Wetenschap", "Christelijke Schrijvers", "Opmaak" en "Copyright". Daarom alleen maar iets over een podium gesprek dat op 14 Mei werd gehouden, over de inhoud van onze Christelijke tijdschriften.

De deelnemers aan dit gesprek waren geen redacteurs, maar wel mensen die herhaaldelijk in contact komen met Christelijke bladen en in staat zijn om opbouwende kritiek te leveren.

Om goed te begrijpen wat hier gezegd werd moet wel even vermeld worden dat tijdschriften van allerlei gezindten, zoals Baptists, Pentecostals, Salvation Army, enz., vertegenwoordigd waren.

Nuchterheid gevraagd

Er werden rake dingen gezegd. "Het is hoog tijd dat we met dat sentimentele gedoe ophouden," zei Dr. Fred Thompson van de First Christian Church in Chicago, die verder deze richting typeerde als "religious soap-opera".

Volgens deze spreker moet ook de succes-idee verdwijnen. In een land waar de grote advertentiebureaux de massa proberen te beinvloeden door statistieken, moeten we oppassen om niet mee te gaan doen. Het succes van de kerk kan niet uitgedrukt worden in ledental, het aantal bekeringen, het bedrag dat geofferd wordt of hoeveel onze kerkgebouwen wel kosten.

"Wie heeft ooit zulke onzin gehoord, dat als we maar geloven alles goed terecht komt: we krijgen succes in onze zaken, onze gezondheid wordt beter, kortom we komen in een paradijs terecht. Dit is niet Bijbels". (Attentie Dr. Vincent Peale.)

Maar als onze tijdschriften dan zo onder de maat blijven, wat dan wel?

Allereerst moeten we stimulerend schrijven — intellectueel stimulerend. Er moet een theologische basis komen. Een filosofie aan de hand waarvan wij kunnen schrijven over maatschappij, kerk en staat.

Vervolgens moeten we, zei Dr. Thompson, het gehele leven beslaan in onze Christelijke pers. Laten we gerust maar eens iets schrijven over onze (openbare) scholen, onze regering, het terrein van de arbeid, vrije tijdsbesteding en de strijd die wij als individuele Christenen dagelijks te strijden hebben

Maar dit moet ook geen hoogdraverij worden. We moeten nuchter en gelovig, maar niet sentimenteel, deze zaken bespreken. Ons schrijven moet stuwend werken zodat we niet alleen over deze dingen gaan denken, maar ook aan het werk gaan.

Ook de andere deelnemers aan dit gesprek vonden het noodzakelijk dat we actueel zijn in ons schrijven, dat we moed hebben om de Bijbel op verschillende terreinen van het leven te laten spreken. Niet te vergeten dat onze lezers ook voor hun persoonlijk geestelijk levens iets van onze bladen verwachten.

Durf je mening te zeggen

David Breese, director van de Youth for Christ beweging vond dat er weinig goed geschreven materiaal gevonden wordt in de kerkelijke bladen. Omdat een artikel meestal niet in de zelfde geest gelezen wordt als waarin het geschreven werd is het heel goed mogelijk, dat we menen ergens enthousiast over geschreven te hebben, terwijl de lezer niets van dit enthousiasme merkt. Wij moeten er, typisch Youth for Christachtig, een schepje bovenop gooien.

We kunnen gemakkelijk onze schouders hierover ophalen omdat wij niet sensationeel willen zijn en toch ... er zit waarheid in. Onze meeste Christelijke bladen zijn behoorlijk "droog".

Ook Mr. Breese zou graag zien dat onze tijdschriften werkelijk bij de tijd zijn. **En dan vooral niet te voorzichtig.**

Omdat we vaak bang zijn voor hevige reacties van onze lezers willen we liever alleen maar schrijven wat hun goedkeuring kan wegdragen. We worden voorzichtig, te voorzichtig. We praten liever niet over dingen waaraan sommigen zich (misschien) stoten.

Wij moeten eerlijk zijn in dit respect. Als wij iets willen zeggen moeten we dit ook aandurven. Als we dit niet doen ontstaat er vaak een geladen atmosfeer die niet gezond is. Kom uit voor je mening en wees niet bang voor een eventuele reactie.

De Christelijk Pers

Herhaaldelijk werd gezegd dat wat in het algemeen gepubliceerd wordt in Christelijke tijdschriften weinig leiding geeft in onze praktische verhoudingen tot de wereld. Vanzelfsprekend zijn er in de E.P.A. leden, die juist in hun isolement hun heil zoeken en alleen maar spreken van de glorieuze toekomst NA dit leven.

Er was een sfeer van we-moeten-nu-toch-eens-wat-doen. Er werd getracht richtlijnen te zoeken die de Christelijke pers werkelij[illegible]en helpen.

Het was goed om enkele dagen samen te zijn met leidinggevende figuren van andere kerken. Als nuchtere Calvinist sta je soms verrast als je buurman met een geestdriftig "amen" reageert op wat gezegd wordt. Maar je voelt de eenheid in Christus en ook de gebondenheid in het werk dat ons door de Here is opgelegd.

Miss Grace Irwin van Toronto, auteur van het boek "Servant of Slaves" noemt al ons schrijven auto-biografisch. De persoonlijkheid en het geloofsleven van de schrijver moet naar voren komen.

Dit is zeker waar als het over de Christelijke pers gaat. Waar wij ook over schrijven, ons werk behoort een spiegel te zijn van de relatie van de Christelijke auteur tot de God van hemel en aarde.

Nieuwe meesters - nieuwe wetten

Terwijl de nieuwe Minister-President Pearson zijn buitenlandse goodwill reizen maakt(is men in Ottawa druk aan het werk. Tijdens de verkiezingscampagne is aktie beloofd. Welnu, die wordt blijkbaar in Ottawa ontwikkeld. Een van die akties is de voorbereiding voor het nieuwe Ministerie van Industrie. Dit ministerie zal het aankoop-orgaan van de regering zijn en zal jaarlijks zo'n slordige 1500 millioen dollar uitgeven. Het is de bedoeling, dat bij de regeringsaankopen in de eerste plaats de binnenlandse industrie in gedachten zal worden gehouden.

Iemand heeft gezegd, dat met dit nieuwe Ministerie het aanzien van Canada zal veranderen van een natie van houthouwers en waterputters in een producerend volk. Daarop is inderdaad het doel van dit ministerie gericht. Het ministerie zal staan onder leiding van de huidige minister van "Defence Production", Charles M. Drury. Gedurende de laatste wereldoorlog was Mr. Drury een van de jongste brigade-commandanten. Hij wordt beschouwd als een van de knapste mensen in het kabinet Pearson. Regeringskringen zijn voor hem niet nieuw; eerst was hij verbonden aan de economische afdeling van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en daarna als Deputy Minister van Defensie. Hij moet een goed organisator zijn, hetgeen hem in zijn nieuwe functie wel zeer te stade zal komen.

De plannen van dit nieuwe Ministerie zijn nog niet bekend, hoewel het wel duidelijk is geworden, dat de kleinhandel en dienst-bedrijven niet de meest begunstigden zullen worden. Het Ministerie zal zich veel meer bemoeien met bedrijven, die "loonintensief" zijn, bedrijven dus die voor de productie veel mensen in dienst hebben. Wanneer die bedrijven extra worden bedeeld, zal daardoor meer werkgelegenheid ontstaan. Hieruit volgt, dat dit Ministerie zich ook weinig zal bemoeien met mijnbouw en andere ontginnings-ondernemingen. Deze bedrijven blijven onder de zorg van het Ministerie van Handel, hetwelk voor de grondstoffen, die deze bedrijven delven, exportmarkten moet vinden.

Het zijn voornamelijk twee gevaren, die het nieuwe Ministerie van Industrie bedreigen. In de eerste plaats mag het niet ontaarden in een concurrent voor de provincies. Zoals men weet regelen de provincies in ons land hun eigen promotie. Zij trachten hun provinciale industrie te stimuleren en daarvoor exportmarkten te vinden. Vooral de laatste jaren zijn verschillende provincies zeer actief op dit gebied.

Een ander gevaar dreigt, indien niet een nauwe samenwerking zou worden opgebouwd tussen de Ministeries van Industrie, Handel en Financiën. Juist nu worden allerlei pogingen gedaan om door verlaging van invoerrechten de internationale handel te verlevendigen. Het is niet moeilijk te voorzien, dat een Ministerie, hetwelk de binnenlandse industrie wil stimuleren, uiteraard niet in de eerste plaats is geïnteresseerd in buitenlandse concurrentie. Dit probleem was reeds ter hand genomen door de vorige (conservatieve) regering en dit zal nu verder uitgewerkt en opgelost moeten worden door de liberale regering. Het zal niet alleen van de nieuwe Minister van Industrie afhangen of de Canadese industrie opgevoerd zal kunnen worden, het zal van zijn collega van Handel afhangen of voor de grotere produktie markten gevonden kunnen worden. Gebrek aan samenwerking kan dus de mooist opgezette plannen in duigen doen vallen. De regering heeft dus wel veel wijsheid nodig want met het welslagen van dit nieuwe Ministerie is het economische belang van het gehele land gemoeid.

Nederland koos een nieuw parlement

Op 15 Mei heeft het Nederlandse volk een nieuwe vertegenwoordiging in de Tweede Kamer gekozen. Volgens de ons thans ten dienste staande gegevens vergrootte de Rooms-Katholieke Volkspartij haar voorsprong op de andere partijen. De KVP kreeg ongeveer 30 percent van het totaal aantal stemmen, hetgeen haar een extra zetel in de Tweede Kamer gaf.

De Partij van de Arbeid heeft het blijkbaar zwaar te verduren gehad. Deze partij verloor niet minder dan vijf zetels in de Tweede Kamer. De Pacifist Socialisten wonnen 2 zetels, de Communisten 1 zetel.

De Liberalen hebben eveneens een gevoelig verlies geleden en zagen het aantal van hun Tweede Kamer zetels dalen van 19 tot 16 zetels.

Het Gereformeerd Politiek Verbond behield haar 3 zetels, terwijl, als de ontvangen gegevens juist zijn, ook het aantal Tweede Kamer zetels van de A.R. en de C.H.U. onveranderd bleef.

Een (vermoedelijk nieuwe) Boeren Partij verkreeg in deze verkiezing 3 zetels, terwijl een blijkbaar eveneens nieuwe Protestantse Unie 1 zetel won.

Het is nog niet bekend aan wie H.M. Koningin Juliana de vorming van een nieuw Kabinet zal opdragen.

De Tweede Kamer bestaat de laatste jaren uit 150 leden. De samenstelling van de Tweede Kamer zou nu als volgt zijn: In de tweede kolom vermelden wij de zetels die de diverse partijen vóór de verkiezing hadden.

Zetelverdeling Tweede Kamer

	1963	1959
Kath. Volkspartij	50	49
Partij v. d. Arbeid	43	48
VVD (Liberaal)	16	19
Anti-Rev. Partij	14	14
Chr. Hist. Unie	12	12
Communisten	4	3
Geref. Politiek Verbond	3	3
Pacifist Socialisten	4	2
Boeren Partij	3	—
Protestant Partij	1	—
	150	150

Ook in de thans 75 leden tellende Eerste Kamer kwam enige verschuiving in de samenstelling.

REIS ROND DE WERELD

TIEN STUDENTEN OP EEN VLOT

Tien Amerikaanse studenten zijn begonnen aan een opzienbarende tocht rond de wereld. In zes jaar willen zij zich op een vlot rond de wereld laten drijven via de zeestromingen. De groep is inmiddels reeds gestart vanuit San Diego, Calif., Ver. Staten. In juli hoopt men het vlot voor de kust van Zuid Mexico te landen. Dan moet het vlot over land naar de Golf van Mexico worden gebracht en daar kiest men dan weer het ruime sop. Waar nodig zal men het vlot ook elders in de wereld over land laten vervoeren. Het vlot beschikt niet over een motor. (Alleen voor geval van nood heeft men de beschikking over een zeil.) Men beschikt alleen over roeispanen om eventueel het vlot voort te bewegen. Er is ook radio aan boord, zodat men verbinding met de vaste wal kan krijgen. Uiteraard zal de tocht maar zeer langzaam verlopen en pas tegen 1970 worden de 10 studenten weer in de Ver. Staten verwacht. Met deze grootste drijfpartij uit de historie wil men de wetenschap dienen en daarom krijgt men steun van de universiteit van Californië.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489
Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $4.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

God speaks through the printed page

by John Vander Boom

The years 1938. It always will be remembered as one of the darkest pages in our history. Heavy clouds are gathering over the world. Steps of marching armies are heard in central Europe. The German dictator Adolph Hitler is at the summit of his power, ruling his country with an iron fist, already trampling under his boots all those who oppose his will. Concentration camps are being filled with his political opponents and Czechoslovakia is sacrificed in vain as a peace offering to this Moloch, who never could be satisfied. Planes are bombing Barcelona, and Spain is experiencing the devastation of a civil war.

Britain's prime minister Chamberlain flies to Münich to appease the German dictator. We hear the distant thunder of the Second World War.

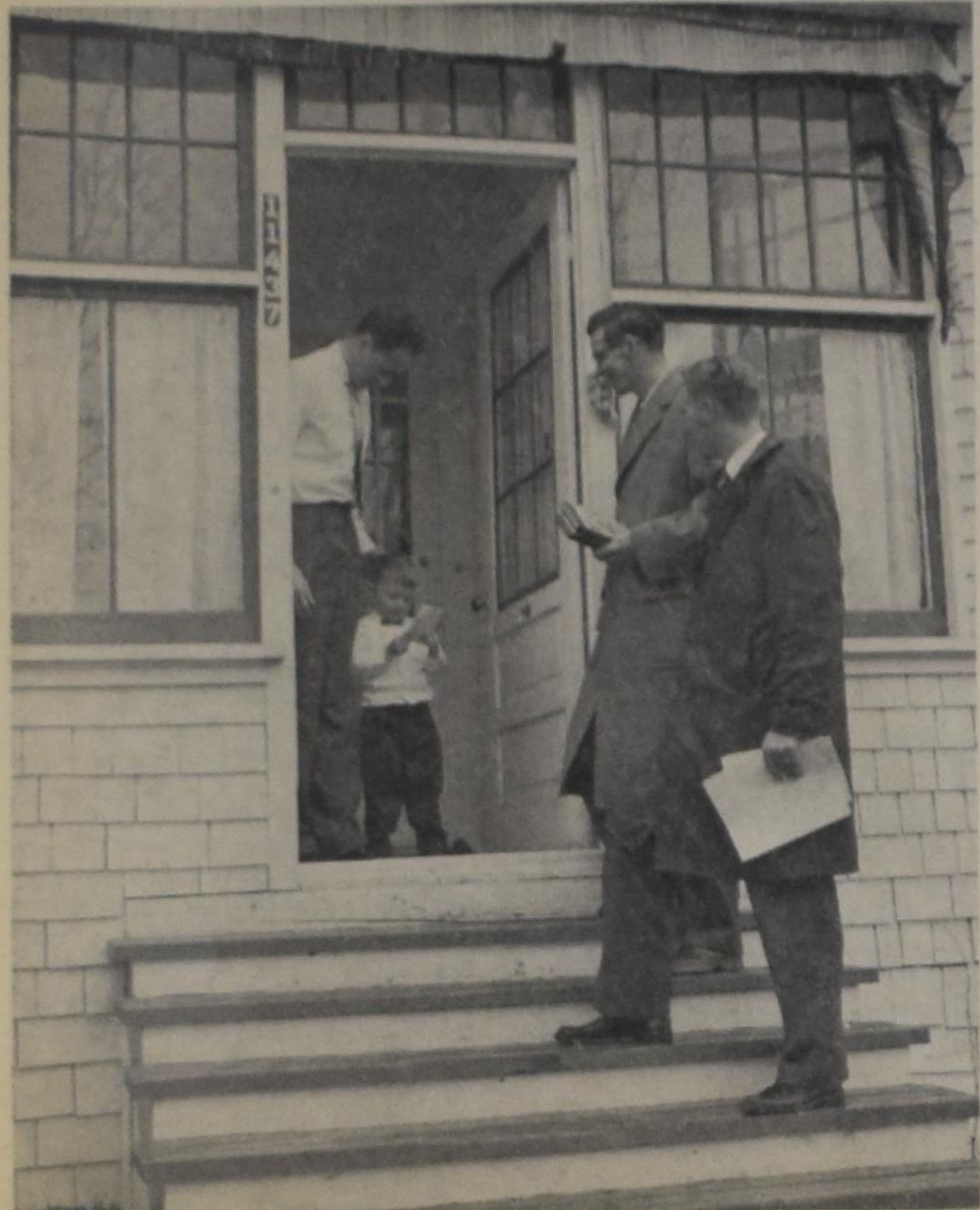
The year 1938. Far away from Europe in the small town of Walkerton, Indiana in the U.S.A. we find a Chicago businessman named William Chapman and his wife Betty. In their hands they carry a number of Bibles. Going from house to house they are knocking at the doors asking this question: "Do you have a Bible in your home?" Wherever they find a home without the Word of God, a Bible is offered free of charge, upon the promise that it will be read.

How insignificant their endeavour seems against the background of world-politics and military power.

Twenty-five years have gone by. The high and mighty ones of the days of 1938 have disappeared from the scene. Hitler and Mussolini are dead. Chamberlain all but forgotten. The planes that bombed Barcelona and the tanks that rolled through Europe spreading death and despair have been scraped. But the simple work that Mr. and Mrs. William Chapman **started in 1938** has developed into a world-wide ministry, reaching out to bibleless homes on the five continents of the world.

The writer of this article (right) in conversation with the Rev. C. Schemper of Calgary, Alta.

In Edmonton, Alta., the Chr. Ref. Churches, under the energetic leadership of Rev. Drs. M. Vrieze, are busily engaged in a house to house canvass.

After the initial canvass in Walkerton, Indiana both Mr. and Mrs. Chapman were convinced of the need of an organization in order to reach the bibleless homes of the world. The Lord has richly blessed and millions of homes have been reached with the gospel message through the printed page. The American Home Bible League grew out to become the World Home Bible League. In our country the work is carried out under the name CANADIAN HOME BIBLE LEAGUE. Many of the readers of Calvinist Contact have an active part in this ministry through their prayers and their gifts. During the year 1962 churches of 36 different denominations in Canada used the publications of the World Home Bible League. Scriptures in eleven different languages found their way to the bibleless homes in the dominion.

In isolated shacks in northern Manitoba and Saskatchewan missionaries placed **Cree Indian New Testaments** in the hands of the native Canadians. In the large cities pastors and christian workers called upon Orientals from Japan and China giving them the Word of God in their native tongue. In Quebec and other parts of Canada French Scriptures are placed among the Roman Catholics and we receive reports showing a growing interest in the Word of God. A couple of weeks ago a pastor of Verdun, P.Q. wrote us "Would you kindly send us 50 large print New Testaments. I am sure we need at least this number to supply the requests. *There seems to be a turning to the Word of God in this province. People want to read it for themselves, for which we praise God . . .*"

Especially the churches of reformed persuasion have taken a very active part in the ministry of the Canadian Home Bible League. Not only have most of the Reformed, Christian Reformed, Free Christian Reformed, and Canadian Reformed churches supported this work financially, but almost every church has made practical use of the many publications, which are at their disposal entirely free of charge.

In Edmonton, Alberta, the Christian Reformed Churches, under the energetic leadership of the special minister for evangelization, Rev. Drs. M. Vrieze, are busily engaged in a house to house canvass. Eventually every home in Edmonton will be called upon. Thousands of homes have been reached already and more than 500 complete Bibles have been placed. Besides that thousands of other publications like New Testaments, "God Speaks" and other literatures have been given to the Edmonton churches. Through the Back to God chapel in the foothills of Alberta many scriptures found their way to places far and near. In Eastern Ontario the church of Brockville had a booth at the local fair and handed out "Gospels of John" to passersby; the church of Bloomfield, Ont. arranged a house to house canvass in the village and far away on Vancouver Island members of the Duncan Christian Reformed Church placed Punjabi and Hindu scriptures in the hands of strange looking, turban wearing men from India who have settled on the island. Missionaries of the Shantymen's Christian Association visit the isolated lumber camps and lonely shanties far up North and often a Testament is placed in the hand of hardened bushworkers, who never before possessed a copy of the Word. Some have never even seen a Bible.

Canada is a mission field close to our door. A recent canvass in a medium size Ontario city revealed that in the suburbs approximately 10% of the homes were **without** Bibles. Of course this percentage differs from place to place. It will be lower in the rural areas and it will be much higher in the large suburban areas.

The ministry of the World Home Bible League and the Canadian Home Bible League is a project in which many thousands of christians across the U.S.A. and Canada take an active part. Thousands of laymen under the leadership of their pastors have gone out to place the scriptures. Others remember this work in their prayers and send in their donations to make it possible to place all the scriptures free of charge.

One of the faithful co-workers with the League's program is the Rev. C. Schemper, pastor of the First Christian Reformed Church of Calgary, Alta. Being the official liaison man to the World Home Bible League, appointed by the synod of the Christian Reformed Church, Rev. Schemper is fully acquainted with the complete operation of this organization.

We have asked Rev. C. Schemper to tell the readers of Calvinist Contact about the outreach in different foreign countries. We are sure you will enjoy reading about the wonderful ways in which God has blessed the distribution of His Word. How God has used the Printed Page to reach the masses with the gospel of salvation. How men and women, living in heathen darkness, have been touched and found Jesus Christ as their Lord and Saviour.

DE ZILVEREN TROMPET

door J. WESLEY INGLES
(Vertaald door J. Vriesinga)

(29)

In de week die aan de Kerstvacantie voorafging gebeurde er iets dat een belangrijke invloed had op Randall. Er was een spreker gedurende de verplichte ochtendsamenkomst in de kapel. Maar wat voor zendeling. Een diepe vibrerende stem als een trombone. Een en al kracht en energie. Zelfs de kleren die hij droeg konden zijn spierkracht niet verbergen. Iets in zijn gezicht maakte onmiskenbaar duidelijk dat deze man gevonden had niet de fontein van de eeuwige jeugd, maar de fontein van de eeuwige vreugd. Om de lippen boven zijn mannelijk sterke kin speelde voortdurend een glimlach, die een rij witte tanden liet zien. Dit was een kerel, een echte kerel.

In zijn toespraak klonk apostolische bezieling. Je voelde dat hier iemand sprak die graag voor Christus zou sterven als dat nodig was. Hij had alles opgegeven wat zelfzuchtige naturen voor onmisbaar houden en alles gevonden dat onzelfzuchtigen rijk maakt.

En hij kon vertellen. Luisterend naar hem wist je je in de jungle; je zag de rivier waarin een vrouw zich liet dopen, terwijl aan de tegenovergelegen oever haar man neerhurkte met een geladen geweer om haar en die zendeling dood te schieten. Niet maar "iets" maar Iemand hield dat geweer en de hand die het omknelde in zijn ongeziene greep. De trekker wilde niet over schijnbaar. De loop zonk naar de grond. En de gehurkte figuur trok zich terug. De vrouw klom op uit het water met een nieuwe vreugde op haar natte gezicht.

In dat halve uurtje beleefden zijn toehoorders zo het ene tafereel na het andere. De spreker maakte dat je je verschrikkelijk klein voelde, zelfzuchtig, nutteloos en onbeduidend. Alleen al de klank van zijn stem als hij de naam van de "Here Jezus" uitsprak verried zijn diepe onuitblusbare liefde voor Hem. Er was voor hem geen ontbering te zwaar, geen opoffering te groot, geen opdracht te moeilijk voor zijn Heer. Hier vlamde het eerste christelijke geloof op in een leven van de twintigste eeuw, zonder dat het iets aan kracht verloren had.

Nita luisterde omdat ieder wel moest luisteren naar zo'n boeiende persoonlijkheid. Ze vroeg zich of hoe het mogelijk was dat fanatiek vooroordeel kerels als deze er toe bracht hun leven te vergooien in de jungle temidden van stinkende zwartjes, zo primitief dat ze nauwelijks een gedachte waard waren. Maar ze zou nooit een antwoord krijgen op haar vragen.

Bruce luisterde met diezelfde lusteloosheid die hem meer en meer kenmerkte de laatste dagen; een lusteloosheid die het begin was van een bitter cynisme. Maar dat wist hij nog niet.

Randall luisterde naar iets waar hij nog nooit eerder van gehoord had. Hij hing gewoon aan de lippen van de man. Nooit had iemand hem zo volmaakt onzelfzuchtig geschenen als deze kerel, en nooit had hij iemand ontmoet die zo puur gelukkig leek. Het maakte een diepe indruk op hem. Er was in het christelijk geloof toch onmiskenbaar iets, dat een kerel van je kon maken, een echte fijne kerel. Deze man had iets dat hem jaloers maakte. Hij zou wel eens met hem willen praten.

Maar bij het uitgaan hoorde hij iemand zeggen: "Echt een stem voor een zendeling, vind je niet?" En het was alsof iemand hem een kostbaar geschenk uit de handen sloeg. De bekoring die de spreker op hem had gehad was ineens verbroken. Inplaats van met hem te gaan praten maakte hij een grapje over de man.

Fay luisterde naar die toespraak met een vreemd warm gevoel in haar hart, er zat voortdurend een brok in haar keel en een traan drong naar de oppervlakte van haar beide ogen. Wat een kerel. Als in een waas zag ze, in de plaats van deze zendeling, een jonge man die een trompet naar zijn mond hief in een karakteristiek gebaar. Die jongeman zat niet ver van haar af.

In stilte bad ze: "O, Here, als het Uw wil kan zijn, verander hem. Beur hem op uit zijn zelfzuchtig cirkeltje, en help hem om de glorie te zien van Uw kruis. Geef hem een liefde voor mensenzielen. U alleen kunt dat doen. Dwing hem nu. Gebruik deze toespraak om hem tot U te brengen."

Het was een eenvoudig gebed. Wie zal zeggen hoeveel vrouwengebeden zich dagelijks dringen voor de troon der genade, en wie kent de eindeloze wijsheid, die geen antwoord geeft, nog niet?

• • •

Er zijn plaatsen die meer verlaten schijnen dan eenzame woestijnen. Een universiteitsgebouw gedurende een vacantie-periode is zo'n verlaten plaats. In de woestijn of in een oerwoud kun je uren achtereen lopen, alleen met de sterren of de fluisterende wind. Maar in een lege school loop je met niets dan herinneringen.

Bruce was achtergebleven in zijn kamer in de "Gym" toen alle studenten bepakt en bezakt waren weggereisd in trein na trein. Vier jaar lang had hij ze weg zien trekken om alleen achter te blijven. En nog veel langer dan dat had hij geen thuiskomst gekend op Kerstmis. Hij was bijna de betekenis van een echt thuis vergeten. Een brief van familieleden zo nu en dan, die je beantwoordde, dat was alles wat er van overgebleven was.

Vorig jaar was Fay ook gebleven, maar deze winter had ze de lange reis naar het Westen ondernomen om bij haar zieke moeder te kunnen zijn.

Bruce had gezien hoe Randall haar naar de trein bracht. Hij was met haar meegereisd tot Chicago, waar hij de feestdagen dacht door te brengen.

Fay had hem de foto gegeven waar hij al zo dikwijls om gevraagd had. Het was een prachtige foto, niet maar zo'n gewoon kiekje. Ze stond er op precies zoals ze was: haar ogen, haar glimlach, haar haar. Nadat hij hem op het bureau had gezet in z'n hotelkamer bleef hij er een half uur lang onafgebroken naar kijken, in gedachten de woorden zeggend, die hij zou willen zeggen.

Waarom schoot hij niets op met dit meisje? vroeg hij zich af. Er was iets in haar dat hem waarschuwde voorzichtig te zijn, dat zijn vroegere methoden op haar helemaal geen vat zouden hebben. Het viel niet mee, hij kende dit niet.

Een vreemde stad is overigens ook een eenzame plaats. Randall liep door de drukke straten, wemelend van kopers, en liet zich meevoeren in de stroom, verveeld, omdat hij niets anders te doen had. 's Avonds zat hij in een bioscoop om zijn film-achterstand in te halen. Na de bioscoop bezocht hij vaak een nachtclub. Hij was als een man die dagenlang geen water had gehad en nu plotseling een volle veldfles toegereikt kreeg waaruit hij onverzadigbaar dronk.

Een avond bleef hij op zijn kamer, trachtend een boek te lezen. Maar de drukkende stilte, de beklemmende hotel-atmosfeer benauwden hem te zeer; hij hield het niet uit en liep weer naar buiten. Op straat werd hij aangehouden door een vrouw; het was de eerste keer dat hem dat overkwam in Chicago. Sinds zijn liefde voor Fay maakte dit hem bijna misselijk en hij keek naar haar met onverholen afschuw. Maar zijn gevoelens veranderden tot deernis toen hij haar ogen zag in het geverfde gezicht. Hij liep verder zonder een woord te zeggen, maar kon de ellende onder dat mom van verf en poeder niet vergeten.

Toen hij omstreeks middernacht naar zijn kamer terugkeerde liepen er twee goedgeklede paren voor hem uit. Ze gingen de kamer naast de zijne binnen, maar hij wist toevallig dat maar een van de beide jongemannen die kamer gehuurd had, op dezelfde dag dat hij de zijne nam. En hij vermoedde dat hij vannacht niet veel slaap zou krijgen. Dat werd een fuifje.

Het kwam precies zo uit. Waarschijnlijk werd er behoorlijk gedronken, want naarmate de tijd verstreek werden hun stemmen luider. Hij probeerde te slapen maar werd telkens wakker door luid gelach. Maar hij dommelde ook telkens weer in, totdat hij tenslotte wakker werd van een lallende stem:

"Hoe laat is het eigenlijk?"

Het antwoord klonk nogal ontnuchterend en Randall controleerde het op zijn eigen horloge: vijf minuten na vier.

"Dat's niet zo leuk," kwam de eerste stem met die dwaze ernst die het resultaat is van teveel sterke drank. "Dat's helemaal niet leuk."

Dan volgde wat gegichel.

"Wel, om twee uur zei ik nog dat we ze eerst naar huis moesten brengen, hoe spelen we dat nu klaar?"

Hij luisterde naar de geluiden die er op wezen dat er ernstige pogingen in het werk gesteld werden om op de been te komen. Na een poosje zakte de drukte de gang op en het had er alle schijn van dat de heren meer een last dan een steun zouden zijn op de thuisweg. Daarna lag hij nog een tijdlang wakker; telkens weer kwam het gezicht van die vrouw in de straat voor zijn geest. Wat voor verschil was er eigenlijk tussen haar en deze zogenaamde fatsoenlijke vrouwen. De ene verkocht zichzelf; dat was haar schande. De anderen gaven zichzelf cadeau. Was dat beter?

Hij vroeg zich af wat er zich in zijn kamer zoal afgespeeld had op dit gebied. En toen viel hij toch nog weer in slaap en werd niet wakker voor elf uur in de morgen.

Moe en lusteloos stond hij op. Dit nietsdoen hield hij ook niet uit. Een paar straten verder, in een goedkoop hotel, kwamen drie van zijn klasgenoten pas thuis. Ze hadden de heel nacht gezwoegd en gesjouwd met zakken vol kerstpost op het station om een extraatje te verdienen. Nu namen ze een frisse douche en sliepen bijna voordat ze in bed tuimelden. Maar daar wist Randall niets van. Hij waste en schóor zich langzaam en verveeld en at zijn ontbijt toen het tijd was voor het middageten.

Daarna begon hij een brief aan Fay, maar scheurde hem in snippers toen hij twee velletjes vol had en begon opnieuw. Hij verlangde plotseling vurig naar haar nabijheid. Hij had niet gedacht dat je een gezicht, een stem, een gestalte zo missen kon.

De avond voor Kerstmis was vol van wrange herinneringen aan thuis, Alle familieleden waren natuurlijk over en vroegen zich waarschijnlijk af waar hij was. Velen van hen had hij geschreven of een kaart of een presentje gestuurd, maar zijn vader — nooit. Die moest maar Kerstmis vieren in zijn eigen zakelijke stijl, vond hij.

In werkelijkheid zat Mr. MacRae op datzelfde ogenblik voor de open haard met een klein neefje op zijn knie. Hij vertelde het kind verhaaltjes, terwijl de anderen de boom versierden en zo nu en dan staarde hij in de vlammen, want hij voelde zich ongelukkig. Elke dag was het hem duidelijker geworden hoezeer hij aan Randall gehecht was en dat hij nu niets meer om voor te leven. Maar ook elke dag had hij zich voorgenomen nooit zijn ware gevoelens te laten blijken, nooit in een zwak ogenblik zich te zullen laten verleiden om het contact te herstellen.

Het kleine kind vleide zijn krullebol tegen zijn schouder. Waar zou Ranny nu zijn? Arme Ranny, arme jongen. Wat was hij trots!

Maar de trotse Randall was niet zo heel erg trots die avond. Het zou weinig overredingskracht gevergd hebben om hem er toe te bewegen thuis op te bellen of de trein naar New York te nemen. Hij deed het niet, hij ging naar bed en sliep de misère weg. Toen hij weer wakker werd, was de zwakke stemming al weer voorbij.

Op oudejaarsavond bezocht Randall een revue, zich mengend in de vrolijke menigte die het nieuwe jaar begroeten wilde met zotternij en lachen. Het was allemaal zo kleurig en hol als een zeepbel en het spatte uit elkaar zonder een spoor achter te laten. Toen de klokken luidden en sirenes loeiden gaf de zaal aan haar emoties lucht in een oorverdovend lawaai. Velen waren stomdronken en lieten zich onder luid protest de deur uitwerken.

Randall had zichzelf ook een fles gekocht, maar hij raakte het spul niet aan. Toen hij 's nachts om drie uur thuis kwam trok hij de kurk van de fles en goot hem leeg. Hij begreep zelf niet wat hem zo plotseling bezielde.

Was het misschien omdat ongeveer terzelfdertijd twee duizend mijlen verder, in California, een meisje knielde met haar vader en haar jongere broers bij het bed van haar zieke moeder in hun bescheiden woning het nieuwe jaar begroetend, naar oude gewoonte, met dank voor ontvangen zegeningen en gebed om leiding in de toekomst? Haar stem klonk zacht dringend, terwijl ze haar vrienden gedacht die hun thuis moesten missen. Ze vroeg God om hen te bewaren voor zonde en gevaren.

(Wordt vervolgd.)

Eens heel lang geleden

Dat onze Jaapje later niet in de diplomatie is gegaan, verbaast me vandaag aan de dag nog. Mijns inziens zou hij daarvoor uitermate geknipt geweest zijn. Hij vestond n.l. de kunst om desgewenst zijn innerlijke gevoelens kundig te verbergen achter een vriendelijk, hooghartig of gladgestreken gezicht — al naar gelang dit bij de omstandigheden paste. In zijn prilste jeugd al wist hij standjes en straffen met een blijmoedig gezicht te incasseren als of hij het een voorrecht vond om zijn ouders of schoolmeester in deze hun zin te mogen geven. Ofschoon wij er allen voor honderd procent van overtuigd waren dat Jaapje in zijn hart deze tuchtigingen en schrobberingen meer dan verfoeide, vertrok hij geen spier van zijn gezicht. Mijn moeder zei dan ook wel eens in een onbewaakt ogenblik: "Je hebt er nu ook nooit eens lol van als je Jaapje straft!"

Behalve zijn stoicijnse onverstoorbaarheid, hield Jaapje er ook een zeer speciale methode op na om zijn zin door te drijven. Natuurlijk botsten zijn verlangens meer dan eens — om niet te zeggen altijd — met die van zijn opvoeders. Een normaal kind zou zich onder dergelijke omstandigheden gaan dwingen, krijsen, vleien, mokken of als een hysterica te keer gaan totdat het zijn doel bereikt had, of, indien het zulke hardvochtige ouders had als wij, het met een flink pak slaag naar bed gestuurd werd. Maar Jaapje haalde minachtend zijn schouders over dit dilettante gedoe op. Hij hield er een doeltreffender methode op na. Zijn vinding bestond hierin dat hij de tegenpartij nooit kwaad maakte, maar integendeel voor zich won met een roerende aanhankelijkheid. Zodra hij de harten vertederd had, sloeg hij zijn slag door de ander in zijn geraffineerd opgezette val te laten lopen, waaruit het slachtoffer zich alleen dàn kon bevrijden wanneer het Jaapje zijn zin gaf.

Deze gave van Jaapje ging gepaard met een "weldoordachte" argeloosheid en de kunst om uit een halve toezegging een gezworen bevestiging te halen en uit een afwijziging een halve toezegging. Nu waren mijn ouders natuurlijk ook niet van gisteren en vooral moeder ging Jaapje steeds beter door te krijgen en trachtte, zij het met veel inspanning, hem altijd een stapje voor te blijven. Maar ondanks haar argwaan en "weest op uw hoede" houding, moest zij ook deze keer weer het onderspit delven.

We zaten aan de middag maaltijd toen Jaapje ons meedeelde dat hij en nog een paar jongens gisteren middag uit school een voetbal vereniging opgericht hadden. Mijn moeder fronste bij het horen van dit bericht onmiddellijk haar wenkbrouwen. "Als jullie maar goed in de gaten houden, Jaapje, dat eventuele kapotte ruiten uit je eigen spaarpot betaald worden," zei ze met een blik op de naaste toekomst gericht.

"We trappen geen ruiten in, Mam", antwoordde Jaapje geruststellend. "Dat mogen de andere leden ook niet. Maar we gaan voetballen op het Hazenweitje. Daar kan ons niks gebeuren. Dat vindt U toch wel goed, he?"

"Ja, dat kan me niets schelen, zolang jullie maar uit de buurt van ruiten blijven."

"Met hoeveel leden zijn jullie", informeerde Hein schamper met een teugje jalouzie er door.

"Met z'n elven. Ik en Basje en Piet van Schele Mik en Evert en Dicky natuurlijk en Gijs uit de Griebes en . . ." Maar Hein liet Jaap niet uitspreken.

"Ha, ha! Een voetbal club met z'n elven! Da's precies de helft van wat je nodig hebt! Wat een club! Om je krom te lachen!"

"Dat hindert niks, we spelen gewoon vier partijtjes in plaats van twee. Dan komt het precies goed. En we hebben een naam en spelregels en ik ben de voorzitter." Maar Hein schudde minachtend het hoofd.

"Als jij voorzitter bent dan is de hele club in drie dagen op de fles. Stom kindergedoe . . . Bah . . ."

Pa kreeg medelijden met Jaapje, ofschoon dat absoluut niet nodig was.

"Wel, dat lijkt me een leuk idee, Jaap, en dat zal best wat worden met die club Hoe heet'ie?"

"De traplap, Pa, want we hebben nog geen echte leren bal. Zo gauw als we centen genoeg hebben kopen we er één en dan noemen we de club "de leren knoedel."

"Centen genoeg hebben?" vroeg Mam plotseling één en al oor. "Hoe komen jullie aan geld, Jaapje?"

"Gewoon, met contributie. Ieder lid moet per week een dubbeltje meebrengen. Gijs uit de Griebes is penningmeester. Dat wou 'die graag."

"Hoe haal je 't in je bolle hoofd, Jaapje! Contributie, notabene! De heren kunnen amper twee en twee optellen en dat praat over contributie alsof ze zelf een inkomen hebben. Als je maar weet dat je geen cent van ons krijgt of van wie dan ook. Jullie hebben helemaal geen geld nodig. Klinklare onzin."

"Maar, Mam, het staat in het regelement en dat heb ik zelf opgesteld!" wierp Jaapje tegen. "En we moeten toch een bal hebben, een echte! Je kunt toch niet ballen zonder bal . . ." Er klonken tranen in zijn stem en Jaapje zag er plotseling zo deerniswekkend uit, dat Pa hem opnieuw te hulp sprong.

"Ik weet wat beters, Jaap. Jij en je kornuiten kunnen die bal verdienen. Als jullie met elkaar elke zaterdag de tuin aanharken en onkruid wieden een hele maand lang, dan krijgen jullie van mij een leren voetbal."

"Maar dan kunnen we pas over een maand gaan sjotten, Pa . . ."

"Ik vertrouw jullie op je woord. Die bal koop ik vandaag nog, maar denk er om: Vier weken lang prima de tuin verzorgen en geen kik meer over contributie. Daar komt niets van in."

"U bent een reuze vent, Pa! We maken U ere voorzitter van de club. Dat kost niks. Maar ik moet ook nog een witte broek en blauwe blouse hebben . . . De tegenpartij krijgt blauwe broeken en witte blousen. Net omgekeerd. We zouden onze moeders vragen die voor ons te kopen of te naaien . . ."

"Witte broeken! Wat een idee! Geen haar op mijn hoofd, Jaapje, dat er aan denkt om daar één cent voor uit te geven. Notabene, witte broeken voor zulke smeerpoetsen als jullie!", zei Mam geërgerd en aan haar gezicht was wel te zien dat ze Pa's royale gift aan de club maar zeer matig waarderen kon. "Jullie voetballen maar in je gewone ouwe speelplunje, vent," adviseerde ze.

"Maar we moeten toch de tegenpartij kunnen herkennen! Anders meppen we de bal per ongeluk naar de vijand en dan wordt 'ie in het eigen doel gesjot!"

"Dan onthoud je maar goed wie er in je eigen partij zit, Jaap. Het zou toch te gek om los te lopen zijn om ook nog speciale voetbalkleren voor jullie te maken. 'Is meer dan welletjes zo met die bal die Pa jullie beloofd heeft."

"Maar het is een voorschrift van het regelement dat wij blauwe blouses en witte broeken aan moeten en dat . . ."

"Dan verander je het regelement maar," onderbrak Mam Jaapje. "Daar zal de wereld niet van op z'n kop gaan staan."

"Dat kan niet, Mam, echt niet. . . Ik heb het zelf ondertekend. Met m'n eigen bloed. Da's een eed."

"Bloed?"

"Ja, gewoon uit m'n vinger . . . geprikt met een speld van Gijs uit de Griebes." (De kleren van Gijs werden gewoonlijk bij elkaar gehouden met veiligheidsspelden en stukjes touw.)

"Laat zien die vinger," kommandeerde Mam. Basje's moeder zou in zo'n geval de bewuste vinger uitgekookt en verbonden hebben plus een verhandeling over bacterieën en wondziekten ten beste gegeven hebben, maar onze moeder is anders. Ze bekeek Jaapje's vinger een halve seconde, zag er schijnbaar niets vuilers aan dan anders, waarschuwde Jaap dat hij zich als een geciviliseerd kind had te gedragen en niet als een halve wilde en sloot de discussie met Jaapje aan te raden het hele regelement maar te verscheuren, daar de club toch niet in staat zou zijn er ook maar één artikel van na te komen. Maar hierin kreeg ze ongelijk.

•

Een week er na ongeveer, op een warme zaterdag middag, vond Mam dat het toch wel bij haar opvoedkundige taken behoorde om eens wat belangstelling te tonen voor Jaapje's club "de leren knoedel", waar Jaap niet over uit gepraat raakte.

"Lorre, weet jij precies waar dat Hazenweitje is waarop ze spelen," vroeg Mam mij.

"'t Is een heel eind," waarschuwde ik. "Maar er is wel cen korter weggetje, door de weilanden, maar da's moeilijk te vinden als je het niet weet. Ik ga wel met U mee," stelde ik voor.

Een half uur later gingen we op stap: Mam, met Peter in de kinderwagen en Marieke — die ook van de partij wilde zijn — en ik er naast. Het weggetje was inderdaad aanzienlijk korter dan de officiële, maar daar was dan ook alles mee gezegd. We honkten en bonkten met de wagen over diepe, droge karresporen, gleden zo nu en dan bijna van de glooiende helling af, bleven met haren en kleren aan struiken en takken haken en moesten tenslotte een smalle en wiebelende plank een sloot over, wat Mam een paar natte voeten bezorgde, Marieke angstkreetjes en mij een serie hardgrondige verwijten. Met veel gezwoeg en gezucht kregen we tenslotte de kinderwagen met inhoud heel en droog aan de overkant.

"Dat nooit meer," zei Mam uit de grond van haar hart. "We gaan straks maar over de normale weg terug, ook al lopen we er een uur over. Want dit is geen doen! Dat jij niet wijzer bent, Lorre!"

"We zijn er nu zo, Mam," probeerde ik haar te troosten. "Nog even over dat hekje daar en dan net om die bocht, daar is het . . ."

Gelaten "nam" Mam het hekje en hesen we samen de wagen erover heen. Toen we de bocht om sloegen, hoorden we opeens een geschreeuw en gejoel van jewelste.

"Dat zijn ze," zei ik heel overbodig. Plotseling bleven we verbouwereerd staan, terwijl Mam in afgrijzen en ontsteltenis haar handen ten hemel hief. Voor ons oog zagen we een allerzotst schouwspel. Een enorme kluwen van schreeuwende en krijsende jongetjes tolden door elkaar en vochten zoals even later bleek om "de leren knoedel". De helft van de vechtersbazen was echter van boven gedeeltelijk ontkleed, terwijl de ander helft dit van onderen was. De ene partij had hun blousjes uitgetrokken en speelde nu in hun witte camisooltjes en de tegenpartij liep in hun afzakkende onderbroeken rond. Ergens aan de kant van het weitje ontdekten we een hoop blouses en bovenbroeken, wanorderlijk door elkaar gesmeten.

"Jaapje! Jaapje!", riep Mam met stemverheffing, ofschoon zij evenmin als ik Jaapje ontwaren kon in de bewegelijke en joelende kluwen kinderen. "Jaap, kom onmiddellijk hier!"

Het duurde echter een hele tijd en niet nadat Mam zich strijdhaftig op het speelveld had begeven en jochies uit elkaar had getrokken, voordat Jaapje tevoorschijn kwam.

"Hallo Mam! Knoert dat U komt kijken! We staan met drie punten voor. 'Is 12—9 nou voor ons en . . ."

"Vooruit, naar de kant," gebood Mam boos, ongeroerd door Jaapje's enthousiasme. "Dat jullie je niet schamen om er zo bij te lopen! Ik heb zelden zoiets meegemaakt. Vooruit jullie, allemaal, trek je kleren aan!" Er klonk onmiskenbaar gezag in haar stem en wat schichtig en schuldig liep de troep schoorvoetend op de bundel kleren af. Mam bekeek Jaap van onder tot boven. Het was dan ook wel de moeite waard. Zijn blouse hing helemaal open en bleek drie knopen te missen. Zijn onderbroek hing half op zijn kuiten en zat onder het vuil, terwijl de rest van en aan hem meer zwart dan blank te noemen was.

"Trek je kleren aan en ga mee naar huis. Daar spreek ik je nader," zei Mam afgemeten.

"Okay, Mam. 'k Kom er zo aan . . ." zei Jaapje opgewekt en verdween als een pijl uit de boog. Het duurde echter lang voordat hij terug kwam. Al de andere kinderen waren al in kleine groepjes vertrokken.

"M'n bovenbroek is weg, Mam . . Ik kan hem nergens vinden. Evert zei dat Piet van schéle Mik hem meegenomen had . . ."

Gedecideerd en nu pas goed kwaad, insekteerde Mam de nu lege 'garderobe' van het Hazenweitje. De broek was en bleef weg en er zat niet anders op dan dat Jaapje in zijn onderbroek naar huis ging. We sloegen de harde en normale weg naar huis in.

"Loop vooruit en ga je thuis opknappen en aankleden," beval Mam Jaap. "Ik wil je zo niet naast me hebben." Jaapje liep een paar passen voor ons uit, wachtte ons toen op en knoopte een gesprek aan alsof er geen vuiltje aan de lucht was.

"'t Was een knots van een partij, Mam. Wij hadden een moord kieper, heel wat beter dan die dooie Dicky van de tegenpartij! Die kon geen bal houwen en . . ."

"Jaapje, loop vóór me! Vooruit, schiet op. Ga naar huis. Je ziet er uit als een woonwagenkind en erger . . ."

Jaapje gehoorzaamde gedwee, sukkelde voor ons uit en was even later uit ons gezichtsveld verdwenen. Maar toen we op de straatweg naar het dorp uitkwamen, stond Jaapje, al hijsend aan zijn onderbroek, op ons te wachten.

"Mam, het stiek is er uit, geloof ik, van 't harde lopen. Hebbu een speld?"

Mam zuchtte alsof het noodlot haar te machtig was en had moeite om niet hardop en luidkeels te protesteren. Ze zocht zenuwachtig in haar tasje, maar vond geen speld. "Lorre, heb jij ergens een speld soms?"

"Wij mogen toch nooit spelden aan onze kleren hebben," antwoordde ik terechtwijzend. Ten einde raad haalde Mam een speld van Peter's luier af en maakte daarmee Jaapje's onderbroek vast. Het schouwspel trok al bekijks en diverse voorbijgangers keken nog eens lachend om.

"Schiet op. Naar huis! Loop voor ons uit!", siste Mam.

"U gaat nooit eens met mij wandelen," pruilde Jaap, terwijl hij naast ons bleef lopen. "U neemt altijd Lorre en Marieke mee en de baby. Maar nooit mij . . . U houdt niet van mij, ik weet het best." Er klonken tranen in Jaapje's stem.

"Natuurlijk houdt ik net zoveel van jou als van de anderen. Doe niet zo onnozel, Jaapje. En maak geen drama hier op straat. Loop naar huis . . . Vlug."

"Maar waarom wilt U dan niks van me weten? Ik heb toch niks verkeerds gedaan? Alleen maar gevoetbald . . . Maar U trekt meissies altijd voor . . ."

Het was een pertinente leugen. Volgens mijn observeringen werd Jaapje duchtig voorgetrokken en ik zei dat dan ook. We waren net in een heftig debat gewikkeld, toen een plotselinge stem — ons overbekend — zoetsappig zei:

"Wel, wel, wel . . . Allemaal aan de wandel? En wat is er met Jaapje aan de hand? Maar foei, jongen, waar is je broek? Dat kan toch zo niet . . ."

Het was Mevrouw van Staetendam, Evert's moeder, de vrouw van "de knecht van de Koningin". Ze was van haar fiets afgestapt en bekeek Mam meewarig alsof ze haar beklaagde omdat ze met zulke kinderen als wij haar hele leven opgescheept zat. Mam legde kort en zakelijk de stand van zaken uit en na haar geduldig aangehoord te hebben, richtte Mevrouw van Staetendam opnieuw het woord tot Jaapje.

"Weet je wel kind, dat het verboden is om je zó op de openbare weg te vertonen? Als de politie je ziet, stopt hij je in het cachot. Het is ontzettend onzedelijk!"

Jaap noch ik had enig benul wat 'onzedelijk' betekende, maar we begrepen wel dat het erger was dan stelen of doodslag, gezien de toon waarop Mrs. van Staetendam deze zin uitsprak. Ik zag dat Mam vuurrood werd en ik voelde me ook verre van behagelijk. Toen greep Jaapje in.

"Als ik het cachot in moet, dan moet Evert ook," verklaarde Jaapje trouwhartig, "want hij heeft gestolen."

"Gestolen?", vroeg Mevrouw van Staetendam ongelovig. "Wat dan?"

"De broek van Gijs uit de Griebes, Mevrouw. Evert zat ook in onze partij en hij had zijn bovenbroek bij onze kleren gelegd. Maar toen hij zijn broek later aan wilde trekken, was alleen de broek van Gijs uit de Griebes er nog. De zijne was weg, net zoals de mijne. Gijs was ook al naar huis en ik denk dat hij per ongeluk die van Evert heeft meegenomen, ziet U. Ik herkende Gijs' z'n broek meteen omdat daar altijd zo'n gek luchtje aan zit en alle knopen zijn er van voren altijd af bij hem," legde Jaapje verder geduldig uit.

"En . . . en heeft mijn Evert toen die vieze broek aangetrokken?", vroeg mevrouw van Staetendam diep geschokt.

"Ja, Mevrouw . . . Dat deed'ie. Ik zei nog dat 'ie dat niet doen mocht omdat die broek niet van hem was. Als je per ongeluk iets van een ander mee neemt, dan is dat niet zo erg hè, Mam? Maar als je het expres doet, dan is dat stelen, hè Mam?"

Ik zag hoe Mam zich op de lippen beet en hoe haar neusvleugels trilden. Ze had geen kans om te antwoorden, want Mrs. van Staetendam brieste van boosheid.

"En waar is Evert nu? (Het woordje "mijn" liet ze zorgvuldig achterwege.) "Is hij gelijk naar huis gegaan?"

"Dat geloof ik niet, Mevrouw. Evert zei dat hij nog een boodschap voor zijn vader moest doen bij dokter de Groene. Dat zou hij eerst doen . . . Maar hij zag er wel een beetje gek uit met die broek. Gijs uit de Griebes is veel dunner dan Evert en Evert barstte er gelijk uit . . ."

Mrs. van Staetendam greep haar fiets zo stevig beet alsof het een zwaard was en met een korte groet reed ze weg, slingerend van agitatie.

Mam zei niets meer en Jaapje bleef opgewekt en al babbelend naast de kinderwagen voort lopen, zo nu en dan voorbijgangers en vrienden joviaal groetend.

Die avond, toen Jaapje al vroeg voor straf in bed lag — ("Ik was toch al van plan vroeg naar bed te gaan vanavond," was Jaapje's repliek geweest bij het uitspreken van dit vonnis, "omdat ik zo hardstikke moe geworden ben van het sjotten."), rommelde Mam wat in de oude lappenmand. Met een stuk wit katoen kwam ze terug en even later snorde de naaimachine.

Toen Jaapje de volgende morgen wakker werd, vond hij een stevige witte bovenbroek en een blauw blousje (gemaakt van een oud overhemd van Pa) op zijn stoel liggen. Jaapje stiet een Indiaanse kreet uit, bolderde de trap af en smoorde Mam even later in een duchtige omhelzing. Ik zag hoe Mam vertederd lachte . . .

"Ze is er weer ingetippeld!" constateerde ik met gemengde gevoelens van bewondering en jalouzie.

LORRE

VAN ZEE TOT ZEE

Geschiedenis van Canada (9)

DOOR REV. G. RIENKS

De strijd om een continent (b)
1702—1760

De val van Quebec. Citadel van Frans Canada

KOLONIST TEGENOVER PELSJAGER

Het conflict tussen de beide rivalen — Engeland en Frankrijk — in de Nieuwe Wereld kon niet uitblijven. Het levensbloed voor New France was de pelshandel en daarvoor had het zijn lange routes en verdedigingslinies tot diep in het continent. De Engelse kolonisten — veel talrijker dan de Franse — waren nog steeds ingedrongen tussen de Atlantische Zee en het Appalachen-gebergte. Daar achter lag de vlakte van Ohio, die uitstroomde in de machtige Mississippi. Het was die Ohio-vlakte waar pelsjager en kolonist op elkaar stootten.

De Ohio was belangrijk voor de Fransman omdat het een kortere verbinding was met de St. Lawrence en omdat hij begreep dat ter verdediging van de uitgestrekte linie "St. Lawrence—Mississippi" de rivier de Ohio in Franse handen moest zijn. Daarom legde hij officieel beslag op dit gebied en bouwde er Fort Duquesne in 1749.

De kooplieden in Virginia stoorden zich echter niet aan deze Franse aanspraken, richtten de Ohio-company op en gaven land uit aan kolonisten. Toen echter de Gouverneur van Virginia een expeditie uitrustte tegen Fort Duquesne onder leiding van een jonge officier George Washington liep het op een mislukking uit. Hoeveel meer ervaring had de Canadees en zijn Indiaanse vriend als het aankwam op een gevecht in de wildernis.

TRAGEDIE IN ACADIA

Het waren de vreedzame bewoners van Acadia — Nova Scotia — die op den duur het slachtoffer werden in de strijd tussen de beide grootmachten in Noord-Amerika. We zagen reeds hoe strategisch dit gebied van belang was voor beide partijen. De bewoners waren van Frans origine en daarom hadden ze steeds geweigerd om de eed van trouw aan de Engelse Koning af te leggen, hoewel Acadia sinds 1713 weer Engels was. Het gouvernement drong er ook niet te sterk op aan en de bewoners wilden niets liever dan neutraal blijven in het conflict en hun akkers bewerken. Desondanks bleef het voor de Brit een gevaarlijk gebied, terwijl men van Franse zijde de bewoners begon op te ruien en ook de Micmac Indianen, die Engelse posten uitmoordden. De fanatieke Pater Le Loutre speelde hierbij een grote rol. Onder zijn leiding werd ook Fort Beauséjour gebouwd op de landengte tussen Acadia en het tegenwoordige New Brunswick. In 1755 kwam het tot een uitbarsting. De Engelse gouverneur vaardigde het bevel uit dat de Acadiërs de eed moesten afleggen of anders zouden worden gedeporteerd. De gouverneur dacht dat maar enkelen zouden weigeren en de Acadiërs meenden dat ook nu wel weer tolerantie zou worden betracht. Dit gebeurde echter niet en een lange lijdensweg begon voor deze rustige boeren van de Annapolis-vlakte. Families werden uit elkaar gerukt en ze werden her- en derwaarts verspreid over de 13 Engelse kolonies en zelfs naar Engeland en Frankrijk. In korte tijd waren er van de ongeveer 8200 inwoners nog maar 1200 over. Voor goed was de invloed van Frans Canada-Nova Scotia gebroken.

QUEBEC DE CITADEL VAN NEW FRANCE

Ook al werd de strijd op vele fronten gevoerd, ieder begreep dat de val van Quebec beslissend zou zijn voor het lot van het grote Franse koloniale imperium. Aanvankelijk waren het de Frans-Canadezen die de successen behaalden. De Britse legers misten bekwame leiders, de kolonies waren onderling verdeeld en in Engeland zelf had een zwakke regering de teugels in handen. Daarentegen hadden de Fransen de bekwame generaal Markies de Montcalm en konden ze ten volle rekenen op hun Indiaanse bondgenoten. Maar in de loop van de strijd keerden de kansen.

Ondertussen was de Zevenjarige Oorlog uitgebroken tussen Engeland en Frankrijk zelf (1756-63). Daarbij was William Pitt, een van Engelands meest brillante ministers, hoofd geworden van het departement van oorlog. De suprematie van Engeland ter zee — Brittannia rules the waves — liet zich meer en meer gelden. Daardoor werden de Franse kolonies afgesneden van het moederland en kregen tekort aan voorraden. De Franse fortificaties lagen wijd verspreid en Montcalm kon het Canadese gedeelte van zijn militia alleen maar voor korte campagnes gebruiken, omdat ze hun boerderij niet konden verwaarlozen. En tenslotte had William Pitt het opperbevel over de troepen in Amerika gelegd in de handen van de jonge, lichamelijk zwakke, maar geniale en energieke generaal James Wolfe.

De gevolgen bleven dan ook niet uit. Het strategisch gelegen Fort Frontenac — op het verbindingspunt van St. Lawrence en Lake Ontario — ging zelfs verloren, daarna Fort Duquesne en de Ohio vlakte. Louisburg, dat de ingang van de Golf van St. Lawrence moest bewaken en in 1748 weer Frans was geworden, bezweek onder de Britse aanvallen.

De cirkel die getrokken werd rond het hart van Frans Canada werd steeds kleiner en daardoor groeide de bedreiging.

En zo voer voor de vierde keer — 1629, 1690, 1711 — een Engelse vloot de brede Rivier van Canada, de St. Lawrence op in het voorjaar van 1759. Nog nooit had zo'n grote vloot de rivier bevaren, en met grote stuurmanskunst manoeuvreerde Admiraal Saunders zijn schepen tot vlak voor Quebec. Het kaartje geeft ons een duidelijk beeld van de positie der Engelse troepen. Maar ongenaakbaar lag daar aan de overzijde, als een trots arendsnest op een hoge rots, Quebec. De Franse generaal Montcalm had al zijn troepen geconcentreerd ter verdediging van de landzijde van de stad Herhaaldelijk deden de Britten een aanval, maar tevergeefs. De nobele Montcalm schrijft in een van zijn brieven — "De nacht is donker. Het regent. Onze troepen zijn in hun tenten, gekleed en klaar voor ieder alarm; ik heb mijn laarzen aan en mijn paarden gezadeld. Dat is nu eenmaal mijn gewoonte."

Drie lange maanden gingen voorbij. Voor Wolfe werd de situatie steeds meer precair, want gelukte de aanval niet voor de winter, dan moest hij onverrichterzake terugkeren.

Maar Montcalm had andere moeilijkheden — een voortdurende onenigheid met de gouverneur Vandreuil en de intendant Bigot. De gouverneur had qualitate quo het hoogste gezag ook in militaire aangelegenheden en Vandreuil was een bemoeiziek mens, jaloers op een eventueel succes van Montcalm. Daarom dwarsboomde hij steeds weer de orders van de generaal. En Bigot, de intendant, met zijn kliek, probeerde door corruptie zichzelf te verrijken ten koste van zijn medeburgers in een tijd dat New France vocht voor haar leven.

Zo naderde het beslissende uur.

Ongeveer 2 mijl ten Westen van Quebec leidde een steil pad — Anse au Foulon — naar een hoger gelegen vlakte, de Plains of Abraham. Dagenlang had Wolfe dit punt bestudeerd en door troepenbewegingen de aandacht van de vijand afgeleid. Ook Montcalm wist dat daar een zwak punt was in de verdediging en wilde er extra troepen plaatsen. De gouverneur stelde dit echter uit. In de nacht van 12 September zette daar de Engelse militia voet aan wal en beklom het steile bergpad. Wolfe ging voorop. Toen in de morgen van de 13de September Montcalm de "red coats" zag optrekken naar Quebec ging hij onmiddellijk tot een tegenaanval over. Het was te laat. Het lot van New France was beslist. Terwijl de overwining zeker was werd Wolfe dodelijk gewond en stierf op het slagveld. Ook Montcalm werd getroffen toen hij zijn troepen verzamelde voor de terugtocht. Rechtop in het zadel reed hij de poort van Quebec binnen. "O God, de Markies is dodelijk gewond!" riep een vrouw bij de poort. "Het is niets," antwoordde Montcalm, "wees niet bezorgd over mij, goede vrienden." Hij schreef nog een brief aan de vijand om een goede behandeling voor de zieken en gewonden. Aan de avond van de volgende dag werd hij begraven in de kapel van het Ursulinenklooster. "Het leek wel," zegt een van de kronieken, "dat de laatste hoop van de kolonie werd begraven met de generaal."

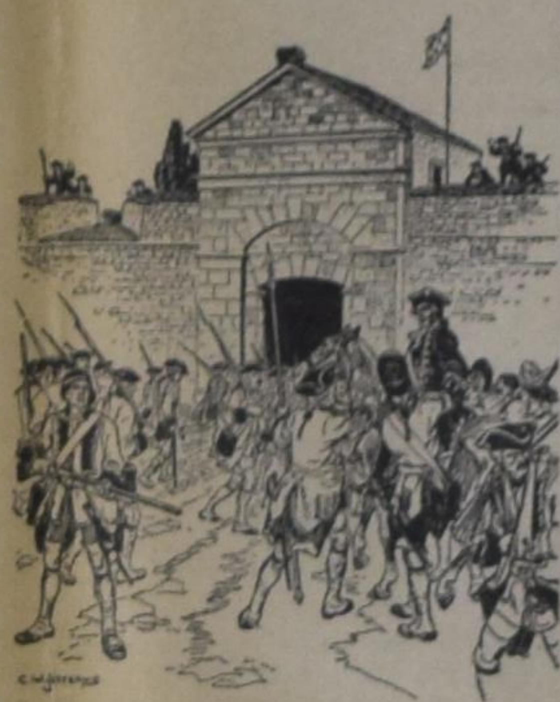
Beleg van Quebec 1759

Quebec capituleerde en daarna ook Montreal.

Bij de vrede van Parijs in 1763 werd Frans Canada overgedragen aan Engeland. Het was het einde van een imperium dat was opgebouwd door de moed van soldaten, priesters en coureurs-de-bois.

Maar te diep had deze cultuur wortel geschoten in de Canadese bodem dan dat een uitwendige capitulatie daaraan een einde zou kunnen maken.

Moge God ook Frans-Canada zegenen en geve Hij dat, ondanks de verduistering van het Evangelie in de Roomse Kerk, velen nog bij hun crucifix de levende Heiland mogen aanbidden.

Montcalm keert, dodelijk gewond terug naar Quebec.
13 September 1759

Geef mij die "vervelende" ouderlingen maar

Onder deze titel heeft Prof. K. Runia van Australië een artikel geschreven in het Nederlandse "Centraal Weekblad". In dit artikel belicht professor Runia de nieuwste kerkelijke eenheidspogingen in Australië.

Hoewel de toestanden niet precies gelijk zijn in Australië en Canada, zijn er toch veel punten van overeenkomst. Daarbij komt, dat oud-Nederlanders in Australië zo ongeveer dezelfde positie innemen als wij hier en in vele opzichten dezelfde moeilijkheden ontmoeten. Wij menen, dat het velen van onze lezers zal interesseren, wat Prof. Runia geschreven heeft en daarom nemen wij dit artikel uit het "Centraal Weekblad" hieronder verkort over.

Al sinds verscheidene jaren is er een beweging naar eenheid gaande in de wereld der protestantse kerken in Australië. Drie kerken zijn er officieel bij betrokken. De twee grootste protestantse kerken (op de Anglicaanse Kerk na, natuurlijk): de Presbyteriaanse en Methodistische Kerk en dan nog de kleinere groep van Congregational Kerken.

BARTHIAANS STEMPEL

Een paar jaar geleden verscheen het eerste rapport van de gecombineerde commissies voor eenheid. In dit eerste rapport ging het over "Het geloof der kerk". In dit rapport werden prachtige dingen gezegd over de Bijbel en over de oude belijdenissen van de christelijke kerk. Zelfs de latere, veel uitgebreidere belijdenissen kregen een goed woord. En toch, toch bleef er een grote ongerustheid leven bij de "evangelicals" (de rechtzinnigen) in de betrokken kerken. Immers alles wat gezegd werd, droeg een duidelijk barthiaans stempel.

Is de bijbel Gods Woord? Ja, maar het is Gods Woord, wanneer het Gods Woord *wordt?* In zich zelfs is het alleen maar een getuigenis, dat heenwijst naar het Woord.

Zijn wij nog gebonden aan de belijdenissen der oude kerk? Ja, maar het is een geestelijk gebonden zijn. Er is geen plaats voor een kerkrechtelijke binding. We horen hier de stem van de vaderen en we hebben nauwkeurig te luisteren. Maar we mogen de belijdenissen nooit tot wet maken.

En zo bleef de vraag: wat zal de werkelijke belijdenis van de toekomstige kerk zijn? In het genoemde rapport werd een proeve van belijden gegeven. En weer moeten we zeggen. er stonden prachtige dingen in. Maar ze waren helaas zo geformuleerd, dat men er duizend-en-een interpretaties aan kan geven. Arius en Athanasius, Arminius en Calvijn, ze zouden het allen kunnen ondertekenen. Maar wat betekent het dan?

NAAR BISSCHOPPELIJKHEID

In de afgelopen week is het eenheidsgesprek in een beslissend nieuw stadium gekomen. De commissies publiceerden hun tweede rapport, dat deze keer over "De kerk, haar wezen, functie en inrichting" handelde. Het is het laatste en definitieve rapport. Het bevatte meteen ook de "Voorgestelde basis voor vereniging".

We zijn er wel zeker van dat dit rapport veel stof zal opjagen. Immers het geeft de hele gereformeerde, we mogen wel zeggen: reformatorische, kerkinrichting prijs. Het kiest namelijk voor een bisschoppelijke inrichting van de kerk! Dat is de prijs, die deze kerken, als dit rapport wordt aanvaard, voor de eenheid zullen moeten betalen.

Het rapport werkt er langzamerhand naar toe. Eerst geeft het een breed historisch overzicht, waarin er o.a. op gewezen wordt, dat Calvijn niet in alle gevallen de bisschoppelijke inrichting van de kerk afwees. Maar het wordt zo onopvallend gezegd, dat je nog niets van het verdere voorstel in de gaten hebt.

Het wordt anders, als je leest, dat de dominee (het rapport noemt hem liever "presbyter") het persoonlijke overzicht over de gemeente heeft. Tegelijkertijd worden de ouderlingen de laan uitgestuurd! O ja, ze mogen nog wel ambtsdragers blijven, maar geen ouderling meer. Naast en "onder (zo staat het er) de dominee mogen ze verder werken als "diakenen". Hetzelfde geldt van de officiële lekepredikers in de Methodistische Kerk en van de diakenen in de Congregationalistische Kerk.

Onwilekeurig denk je dan aan de Anglicaanse Kerk, die ook alleen maar een dominee ("vicar" of "rector") kent in de plaatselijke kerk, bijgestaan door "lagere ambtsdragers. Je hebt dus al de hele structuur van de bisschoppelijke kerk. Alleen de bisschop zelf ontbreekt nog. Maar dat duurt niet lang. Als je even doorleest, zie je hem verschijnen. Nee, het is geen kerkelijke "hoge ome", die ergens in verre hoogten boven de andere ambtsdragers troont. Het rapport wil een bisschop-in-presbytery. Dus een soort van "primus inter pares". Maar niettemin: het is een echte bisschop.

Maar hoe krijg je zo'n echte bisschop? Kun je die zelf maken? Het rapport zegt: principieel gezien kun je het zelf doen. De dominees zouden één of meer uit hun midden tot bisschop kunnen wijden. Maar de opstellers van het rapport weten ook wel, dat zulke bisschoppen nooit erkend zouden worden door de echte bisschoppelijke kerken. Want die staan meestal op de basis van de zogenaamde "apostolische successie". Er moet een doorgaande historische lijn zijn van de apostelen naar de bisschop van vandaag.

VOORUITZIENDE BLIK

Natuurlijk vraag je je af: waarom gaat het rapport hier zover? Geen van de deelnemende kerken heeft bisschoppen. Geen van hen heeft bij mijn weten er ooit om gevraagd. De Presbyteriaanse Kerk is wat haar geschiedenis betreft, altijd erg anti-bisschoppelijk geweest. Het is de kerk van de "presbyter" in de zin van "ouderling." John Wesley, de vader van de Methodistische Kerk, moest ook niets van bisschoppen hebben. Hij had in zijn eigen tijd te duidelijk gezien, dat dit weinig heil brengt aan de kerk. De Congregationalistische Kerken, die vanouds alle nadruk leggen op de zelfstandigheid van de plaatselijke kerk (congregation), kunnen principieel eigenlijk geen bisschop hebben.

Waarom dit voorstel?

Het is duidelijk, dat dit alles een zaak van vooruitziende oecumenische politiek is. De drie kerken, die momenteel bij de eenheidspogingen betrokken zijn, zijn maar een fragment van de Australische kerkelijke wereld. De "grote" kerk is in Australië nog steeds de Anglicaanse Kerk. Als er poit werkelijk algehele eenheid in Australië zal komen, kan dit alleen maar door ook de "Church of England" er bij te betrekken. Welnu, deze kerk is bisschoppelijk geordend en ze zal nooit een andere richting aanvaarden.

De commissie heeft blijkbaar geredeneerd: laten we het meteen maar goed doen. Wat hebben we aan een voorlopige regeling, zodat we na een paar jaar weer opnieuw moeten beginnen?

Vanuit het oogpunt van oecumenische politiek kan ik dit meesterlijk noemen. Regeren is voorzien, dat geldt ook hier. Als men toch eenheid wil met allen, waarom dan niet direct de zaak zo opzetten, dat al de anderen er ook inpassen?

HIERARCHIE MET HUID EN HAAR

Ik heb nog geen reacties gehoord. Daar is het nog te vroeg voor. Ik ben wel zeker, dat er felle reacties zullen loskomen, vooral uit de Presbyteriaanse hoek. En toch, toch heb ik zo'n idee, dat het hele plan waarschijnlijk wel aanvaard zal worden. Ik geloof vast, dat de meerderheid zo door het eenheidsideaal is gegrepen, dat ze over al haar bezwaren zal heenstappen en het plan in grote lijnen zal aanvaarden. Men kan nu eenmaal niet meedoen in het oecumenische eenheidsstreven zonder een prijs te betalen.

De vraag is nu maar: is deze prijs niet te hoog?

Persoonlijk ben ik van mening, dat ze veel te hoog is. Hier moet de reformatorische kerk met haar hartebloed betalen. Ik weet ook wel, dat Calvijn tot op zekere hoogte een bisschoppelijke structuur kon aanvaarden. Hij heeft de "Church of England" van zijn dagen nooit gekritiseerd, omdat ze deze structuur behield. Hij heeft aan de koning van Polen geschreven, dat hij zeer zeker een aartsbisschop voor zijn land kon benoemen.

Maar tegelijk is er ook het feit, dat Calvijn zelf er van overtuigd was, dat de kerk-met-ouderlingen de Nieuwtestamentische structuur het dichts benadert. Voor zo'n kerk heeft hij geijverd in Genève. En juist deze inrichting heeft de gereformeerde kerk zo sterk gemaakt. Als ik me niet vergis was het dr. Noordmans, die zei: "Calvijn heeft de paus schaakmat gezet met de ouderling".

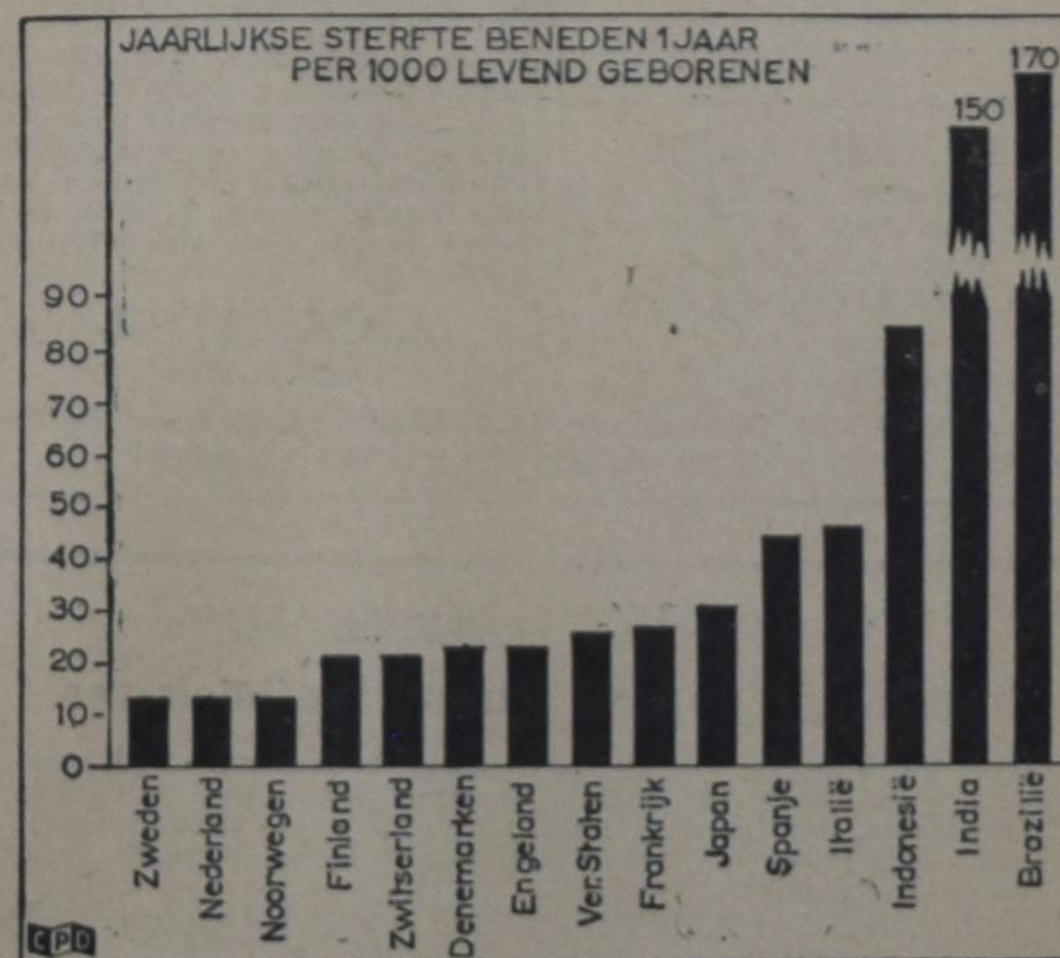
Het nieuwe Australische voorstel geeft dit alles met één slag prijs. Zonder blikken of blozen voert het de hiërarchie in de kerk. Het merkwaardige daarbij is, dat ze het aan de top (de bisschop) nog zoveel mogelijk tracht te beperken. De bisschop is de eerste onder zijns gelijken. Dat klinkt nog niet gek, al ben ik bang dat het beter klinkt dan het in werkelijkheid zal zijn! De geschiedenis bewijst wel hoe moeilijk het is een bisschop onder de "kerkelijke" duim te houden. Maar het allerergste vind ik, dat juist aan het "beneden-eind", als ik het zo even mag noemen, in de gemeente, de hiërarchie met huid en haar naar binnen geduwd wordt. Dit wordt pure "dominocratie". De diakenen mogen hem helpen. Het houden van gemeentevergaderingen wordt aanbevolen (een tegemoetkoming aan de congregationalisten?). Maar in feite wordt het een eenhoofdig bestuur van de gemeente. De ouderling, als wachter en mederegeerder, bestaat niet meer.

OFFER TE GROOT

Dit offer is m.i. te groot. Ik ben ontzaglijk dankbaar, dat wij een kerkeraad hebben met ouderlingen, die in gelijke rechten met de predikant over de gemeente regeren. Natuurlijk kunnen ze wel eens vervelend zijn. Maar dat kunnen dominees ook. Vraagt u de ouderlingen maar eens! Maar vervelend of niet, ze zijn de kracht van de kerk. Waar de ouderlingen zich bewust zijn van hun grote verantwoordelijkheid (lees het bevestigingsformulier maar eens), daar staat de kerk sterk. De gereformeerde kerken zijn nooit "gezonder" en "levenskrachtiger" geweest dan in tijden, waarin de ouderlingen zich ten volle bewust waren van hun prachtige taak.

Calvijn en de andere gereformeerde hervormers zijn niet bang geweest voor een superintendent of een moderator. Leest u Calvijns commentaren op Timotheüs en Titus er maar op na. Maar ze waren doodsbang voor de historische bisschop. En dit is geen wonder. Gisteravond had ik nog een gesprek met een "evangelical" predikant uit de "Church of England" hier. Hij vertelde me het verhaal van al de machinaties, waarmee de huidige bisschop zijn katholiserende visies dwingend oplegt.

Geef mij dan die "vervelende" ouderlingen maar!

DE GELUKKIGSTE BABIES WONEN IN ZWEDEN EN NEDERLAND

De baby die in Zweden, Nederland of Noorwegen geboren wordt is een bevoorrecht kind. In deze landen is de levenskans voor de babies de grootste ter wereld. Er sterven dus de minst babies. Om aan te tonen hoe gustig de verhoudingen in de genoemde drie landen zijn geven wij in onze grafiek een overzicht van het aantal kinderen dat voor het bereiken van het eerste levensjaar sterft. Een en ander berekend per 1000 levend geborenen per jaar. De verschillen in de wereld van de baby zijn enorm. In de helft van de wereld sterven jaarljks meer dan 100 babies per 1000 levend geborenen, terwijl in Europa dit aantal sterfgevallen ver onder de 100 blijft. Een reden tot grote dankbaarheid, al moet er in veel Europese landen nog heel wat gedaan worden eer men het peil van Zweden of Nederland bereikt.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:
Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements $ 3.00
Marriage and anniversaries $ 4.00
Notifications of death $ 4.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With gratitude to the Lord, we are happy to announce the birth of our son

PETER JAMES

Rennie & Tina van Dalen.
May 13, 1963.
1055 Don Mills Rd., Apt. 404.
Don Mills, Ont.

WILLIAM DEVRIES
and
SYLVIA C. VANDERKUIP

wish to announce their engagement of Thursday, May 16th, 1963, in conjunction with the wedding anniversary of Miss Vanderkuip's grandparents, Mr. and Mrs. B. Vanderkuip, who were married 55 years ago on that date.

Fallen asleep in Jesus after a long illness, our dear mother, grandmother, and great-grandmother

Mrs. DIEVERTJE TURKSTRA—VANDERVEEN,

beloved wife of the late Rients Turkstra, at the age of 84.

Psalm 116:15.
"Precious in the sight of the Lord is the death of his saints."

Mrs. & Mrs. Fred Braaksma, Lynden, Ont.
Mr. & Mrs. Hessel Turkstra, Hamilton, Ont.
Mr. & Mrs. Peter Turkstra, Hamilton, Ont.
Mr. & Mrs. Clarence Tigchelaar, Stoney Creek, Ont.
Mr. & Mrs. Chris Steenhof, Weston, Ont.
Mr. & Mrs. Wilfred Turkstra, Dundas, Ont.
Mr. & Mrs. Peter Prins, Dunnville, Ont.
Mr. & Mrs. Robert Tigchelaar, Hamilton, Ont.
Mr. & Mrs. John R. Turkstra, Hamilton, Michigan.
Mr. & Mrs. Tom Van Zuiden, Hamilton, Ont.
60 grandchildren and 21 great-grandchildren.
May 13, 1963.
Hamilton, Ont.

BARRIE AREA

Homes, Farms, Acreages, Lots, Summer Cottages and Businesses.
Write, wire or phone
AARN KLOOSTERMAN
representing
Harold Forster & Co.
REALTORS - 98 Bayfield St.
BARRIE, ONT. PA 6-6453

On May 26, 1963, the Lord willing, our dear parents and grandparents

ANNE GEERTSMA
and
JOUKJE GEERTSMA—BOSMA

hope to remember their 40th wedding anniversary.

That the Lord may bless and keep them for many years to come is the wish of their children.

Harry Postma
Marten and Fenny Geertsma
Greta and Wiebe De Vries
Betty and Bill Prinzen
Andrey and John Prinzen
Diemer Geertsma
Hilda and George Vos
Jacob Geertsma
and 21 grandchildren.
R.R. 1, Corbyville, Ontario

Met blijdschap en dankbaarheid aan God hopen wij, zo de Here wil, on 26 Mei 1963, het 35-jarig huwelijksfeest van onze ouders en grootouders

BOUKE JAGT
en
ANNA MARIA JAGT—KOOI

te herdenken.

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen:
Rocky Mountain House, Alta.:
L. Jagt.
C. Jagt—van Trigt.
Grimsby, Ont.:
E. Jagt.
T. Jagt—Rozema.
Rocky Mountain House, Alta.:
A. Jagt.
F. Jagt—Datema.
Barrie, Ont.:
J. Jagt.
A. Jagt—van Kalker.
Strathmore, Alta.:
D. Jagt.
C. Jagt—Hengen.
Rocky Mountain House, Alta.:
A. Scholing.
T. Scholing—Jagt.
Rocky Mountain House, Alta.:
B. Jagt.
S. Jagt—Steenson.
Onno.
en 13 kleinkinderen.
Box 374.
Rocky Mountain House, Alta.

On May 24th, 1963, the Lord willing, our parents and grandparents hope to celebrate their 30th wedding anniversary,

NORMAN JOHN FRIEND
and
JANET FRIEND—ROLFING

As children we wish them God's blessing on this happy day and for many years to come.

Nelly - John, Jennifer, Adrienne, Jaqueline.
Rina - Renny, Randolf.
Jeanette - Sietse, Henry, Norma-Jeanne, Marion.
Bill - Carol, Shannon, Kelly.
Frank - June.
Norman - Linda.
Eveline - David.
Margaret.
Jack.
Peter.

Those wishing to congratulate them may do so on Saturday, May 25th, at 8:15, in the Christian Reformed Church, 78 Davis Drive in Newmarket, Ont.

---

100 ACRE FARM
met melkcontract

Groot stenen huis, van alle gemakken voorzien. Grote barn met silo, kippenhok, geschikt voor 4000 broilers. Goede machineschuur. Vee en machinerieën. Bulkcooler, enz. enz. Zachte grond. 2 acres aardbeien. Vraagprijs $ 40.000. $ 10.000 down.

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

Thankful to the Lord we commemorated with our beloved parents and grandparents, on May 18th, 1963 their 30th wedding anniversary,

Mr. PETER HIELEMA
and
HENRIETTA HIELEMA—BOONSTRA

We pray that God will bless and spare them for all of us, many years to come.

Mr. & Mrs. Jack Hielema and Phillip.
Mr. & Mrs. Fred Hielema and Peter, Jacob.
Mr. & Mrs. Ralph Hielema and Marlene.
Mr. & Mrs. Cornelius Rauwerd and Tony.
Mr. & Mrs. Robert Lenos.
Emma Hielema.
Harry Hielema.
Peter Henry Hielema.
R.R. 3, Port Dover, Ont.

Aalten 1933 — Nestleton 1963

Zo de Heere wil hopen wij met onze geliefde ouders

ARNOLD C. HOFTYZER
en
WILHELMINA J. HOFTYZER—TEEUWSEN

op 1 Juni 1963 de dag te herdenken dat zij voor 30 jaar in het huwelijk werden verbonden.

Dat de Heere hun nog vele jaren mag sparen voor elkaar en voor ons, is de wens van hun dankbare kinderen.

Bertus.
Frans.
Johannes.
Nestleton, Ont., R.R. # 2.

We thank the Lord that we were able to celebrate with our dear parents,

JOHN FEENSTRA
and
JESSIE FEENSTRA (Reitsma)

their 25th wedding anniversary on May 18.

It is the wish of their children that the Lord may spare them for each other and for us, many more years to come.

John.
Jack.
Evelina & Larry.
Wilma.
George.
Hans.
Clara.
Ronald.
R.R. # 4, Kemptville, Ontario.

1938 May 25th 1963

The Lord willing we hope to celebrate with our parents

S. DIJKSTRA
J. DIJKSTRA—HOPPINGA

their 25th wedding anniversary on Saturday, May 25th.

May God bless and keep them for many years to come, is the wish of their thankful children.

Fort William, Ont.:
Sylvia.
Sanja.
Edmonton, Alta.:
Klaas.
R.R. 3, Fort William, Ont.

OK TOURS

REISBUREAU
O. K. JOHNSON & CO., Limited
TORONTO, 697 Bay St., EM 6-9488
BARRIE, 107 Dunlop E., PA 6-6525
SARNIA, 125 N. Front, ED 6-6169

HUIS IN SARNIA

Voorkamer, keuken, 3 slaapkamers, badkamer. Halve kelder, geen furnace. Mooi lot in goede buurt.
Vraagprijs $ 7000.00. Downpayment $ 1500.00. Huis moet verkocht worden. Voor inlichtingen schrijf of bel

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

A BOARDER WANTED

All conveniences. Close to church, school and recreation. Mrs. Mary Vander Lugt, 1071 Upper James St., Hamilton, Ont. Phone 383-4758.

Wanted
A GIRL TO DO GENERAL HOUSEWORK

Room with bath, radio. Three adults. Good wages. Apply to Mrs. Monte Smith, % Bank of Montreal, Simcoe, Ont. or phone 426-0338.

CHANGE OF ADDRESS

Student E. Gritter's old address was for the past year "Andijk" in the Netherlands. His new address will be now 107 Emily Street, Orillia, Ontario.

HOUSEKEEPER WANTED

age 25—35, in Canadian family of 3 adults. Live in. (Halifax, Nova Scotia). Please write to # 1610, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

FOR SALE AT
TABER, ALBERTA

Modern Piggery with excellent buildings and latest improvements, room for 300 sows. Very good turn over (last 4 months over 1500 weeners). 7 roomed house with bathroom and full basement. Double garage and chicken coop. Reason for sale: dividing estate. For full information contact Burdett Administration & Insurance Office, Box 86, Burdett, Alta.

Barrie Area.
Wanted:
MARRIED MEN

for general farm work on dairy farm. Good house and wages. Ray Spring, R.R. 2, Elmvale, Ont.

G. Broos
REALTOR

99 Centre Avenue,
WILLOWDALE, ONT.
Tel.: Bus. 225-7400; Res. 225-5139

Listings Invited. Thinking about selling? Please give me a try. You can depend on expert appraisal and advice.

Mortgages arranged. Want to arrange a new mortgage? Or to combine a first and second mortgage? It does not harm to give me a call. I have sufficient funds available.

Weston. $ 1500 down. Beautiful well-built and kept 6 room bungalow. Large livingroom, aluminum storms and screens. 6% N.H.A. Mortgage.

Willowdale. $ 2000 down. 6 Rooms, 1 four-piece and 1 two-piece bath. Lot size 60 by 220 ft. Only one open mortgage @ $ 75.00 a month. Asking $ 12.900.00.

Satisfaction Guaranteed
By Dealing Through Broos

GREENHOUSES

Meer dan 26.000 vierkante voet. Grote boiler, voldoende om een tweede kas te verwarmen, indien nodig. Huidig geplant met tomaten, hetwelk een goede crop belooft te worden. Genoeg ruimte om uit te breiden op het 8 acre land met stromende creek. Goed gesitueerd tussen Brantford en Hamilton.
Vraagprijs $ 26.900. Downpayment $ 8.000.
Contact:
Mr. BILL VAN ENGEN, rep. for

FRED ARNOLD
Real Estate Ltd.
594 Upper Wellington St.,
Hamilton, Ontario.
Tel. No. 385-5331.

FARM TE KOOP

Wanneer het buitenleven U aanlokt en U geld wilt maken, hier is de mogelijkheid. De gehele zomer een "market" op Uw eigen voorerf. 61 acres, dicht bij Lake Erie. Informeer (na 5 uur n.m.) 34 Sherman Ave. South, Hamilton, Ont. Tel. LI 9-2835.

Attention Churches & Schools:
For sale a Gestetner Model 120
DUPLICATOR

Very good condition. Carries factory warranty. Price $ 150.—. Write to Box 1609, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Moving — Must sell Everything.
COMPLETE FURNISHINGS

for kitchen, living room, and two bedrooms, including stove, refrigerator, 3 in 1 stereo, Hi-Fi and T.V., carpeting, etc. Ideal for young couple. Call Hamilton FU 5-9428.

Wanted:
BODYMAN or HELPER

Contact: Truck and Autobody, 41 Maple Ave., Richvale, Ont., or phone (days) Toronto AV 5-5334 or (nights) Toronto AX 3-4794.

Voor een geslaagde vacantie met de hollandse gezelligheid.

"Little Europe Resort"
Bracebridge, Muskoka.

Cottages te huur tegen redelijke prijzen. Uitstekende kampeer-, zwem- en visgelegenheid.
R. S. Bakema Tel. 645-2738
(35 mijl van de Chr. Ref. Church in Orillia)

Verzorging van
AL UW REIZEN,
PASPOORTEN ENZ.
W. Vander Beek
623 West 5th St.
Hamilton, Ont.
Tel 385-6930

Wij willen graag proefnummers zenden aan hen die ons blad nog niet lezen. Als U namen en adressen hebt, wilt U ons die dan even zenden! Ons adres is: Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Hartelijk dank!

Meidoornbloei

En stil ben ik
er heen gegaan,
Ik zie zo graag
de meidoorns staan.

Aan elke kant
tot boven mij,
Straalt witte pracht
—een bruidenrij.

En op mijn pad
ligt kantwerk fijn,
Van bloesems die
tevéél haast zijn.

Het zonlicht dat
daarover danst,
Volmaakt het feest,
tot alles glanst.

O, blijheid groot
en diep en teer,
Dit schiep mijn God,
't is Hèm ter eer.

Hoe durf ik dan
nog voort te gaan,
Het pad, waarlangs
de meidoorns staan?

J.D.

ECONOMISCH PERSPECTIEF

Naar verluidt is er in ons land op korte termijn een verbetering te zien in de economische vooruitzichten. Men meent dat de voorjaarsopleving die nu zichtbaar wordt, boven de gebruikelijke seizoenscyclus uitgaat. Weliswaar is het economisch groeitempo op langere termijn nog onbevredigend en is het tekort aan werkgelegenheid nog steeds zorgwekkend, doch men meent optimistisch te kunnen zijn.

De bedrijvigheid in de Canadese woningbouwsector is bijzonder groot, en sommigen verwachten dat 1963 een jaar zou kunnen worden te vergelijken met het recordjaar 1959. Een extra stimulans voor de woningbouw zou kunnen worden gevormd indien de National Housing Act in de toekomst ook hypotheken zou willen nemen op bestaande woningen. Tot dusverre worden alleen op nieuwe woningen hypotheken geaccepteerd. (NCKvK)

GRATIS BOEK
BEVAT VELE WENKEN VOOR HUIS EN BOERDERIJ

U zou het niet voor mogelijk gehouden hebben dat er zoveel manieren bestaan waarop gewone, alledaagse huishoudloog (lye) U kan helpen. Het kan U tijd besparen. Het kan U werk besparen. Het kan U geld besparen. Op meer manieren dan U zich kunt voorstellen. Het is allemaal aangegeven in een gratis boekje geschreven door een uitnemend Canadees Bacterioloog en getiteld "How Lye Can Help You On The Farm And In The Home". Het bestaat uit ruim 60 blz. vol met waardevolle inlichtingen, waar geen huis of boerderij zonder kan. Om een gratis exemplaar te verkrijgen, behoeft U slechts te schrijven naar: Standard Brands Limited, 550 Sherbrooke St. W., Montreal. (Adv.)

---

230 ACRES DAIRYFARM
met meer dan 80 stuks stamboek-vee

Deze farm heeft ongeveer 200 acres bewerkbaar land van eerste kwaliteit. Plus minus 30 acres prima bos. 2 Flinke barns met stanchions & waterbowls, silo's en melkhuis met grote bulkcooler. (47 cans capacity). Er is een prachtig huis van alle gemakken voorzien.
MELKCHEQUE GEMIDDELD $ 1.000.— PER MAAND, en kan worden opgevoerd.
3 Tractors, 1 Combine, 1 New-Holland Baler, 1 2-Furrow Plow, 1 3-Furrow Plow, 1 Manure Spreader New, 1 Hay & Grain Elevator, 1 4-Section Disc, 1 Seeddrill, 1 Power Mower, 1 Side Rake, 1 Hydraulic Corn Cultivator, Manure front-end Loader, Harrows, Grader-blade, Rubber-tired Wagons, Grain-chopper, Milk-machines, Blacksmith outfit and further many small tools.
Asking price $ 78.000.—. Minimum cash downpayment $ 12.000.— en de eigenaar is genegen om een huis, motel of andere goede zaak in trade te nemen. (Hypotheek verkrijgbaar à 5½%).
Deze farm vereist minimum 2 of 3 werkkrachten.

K. KRAAY, Real Estate Broker
Kantoor 13A King Street - Huis adres 2 Juliana Crescent
ST. CATHARINES, ONT.
Tel. WE 4-1813 - MU 5-4245

Bent U in het bezit van het Middenstands-diploma en f 15.000,— contanten!

Dan kunt U ook in het oude vaderland een best melk- en zuivelbedrijf overnemen, dat een

RUIM BESTAAN

oplevert. Mèt een huurwoning.

Inlichtingen en toezending van circulaire en omzetcijfers gaarne op aanvraag door Handelsbureau L. v. d. Kwaak, beëdigd taxateur voor de melkhandel, Plantersweg 48, LEERSUM, The Netherlands.

FOR COMPLETE SATISFACTION
When Buying or Selling Real Estate
CONTACT:
John Voortman
REALTOR
580 UPPER JAMES ST. HAMILTON, ONT.
or call John at 383-2157

Drukwerk nodig?

Versta U dan met ons! Onze Nederlandse en Canadese ervaring stellen wij gaarne tot Uw beschikking. Onze drukkerij is ingericht voor zowel kleine als grote opdrachten. En onze prijzen zijn billijk.

GUARDIAN
PUBLISHING COMPANY LTD.
HAMILTON, ONT.

Corner Gage & Main
P.O. Box 34, Station B
Phone 547 - 1488
547 - 1489

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 84, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 ·nd 547-1489.

Some "Junk" in the Bible

It goes without doubt that the New Testament enjoys a greater popularity than the Old Testament. It seems that the New Testament is more in line with our temporary way of thinking. The spirit of the "Sermon on the Mount" for instance is adored by almost everyone. It is regarded as a high moral standard and we all, believer or unbeliever should try to attain the goals in this piece of divine literature, which apparently has governed all the New Testament authors. The Old Testament, however, is not as familiar by far. True, as orthodox Christians, we want to pay homage and sometimes want to quote from it, but on the whole we don't find it as easy to understand. We are almost afraid to give it into the hands of unchurched people. Take for instance, all those war stories. Do they have anything to do with man's salvation? We, too, have questions as to the appropriate place of the Old Testament. This may be the reason that many more New Testaments are printed and handed out than complete Bibles.

Besides the fact, that the Old Testament has much more to say and that it has much more to do with man's salvation than we are ready to admit, we are on a very dangerous road if we keep on separating both parts of the Bible. We not only fail to see the unity of Scripture, we also deny the authority of the Bible as the Word of God.

The other day we read a news-item in our daily paper, which proves this point very clearly. A certain Rev. J. C. Wansey of Woodford, near London, England, told an assembly of the Anglican Church of Southern England that the Old Testament contains passages of "spiritual junk" and "poison for the people". This minister feels that he burdens his soul if he has to feed his people this material.

In the Anglican Church of Southern England, and probably elsewhere as well, Scriptural lessons are set down for reading in the church for daily use. One of these lessons contained the verses from Deuteronomy 32, in which it says, "I will heap misschief upon them, I will make my arrows drunk with blood". This was one of the passages quoted by this minister. Mr. Wansey claimed that "it is essential that our people should be fed with food convenient for them and not with poison." Amid cries of dissent, according to the newspaper report, Mr. Wansey continued, "There is so much spiritual junk in the Old Testament and I make a plea for a reasonable Christian approach in the passages of Scripture."

Now "junk" is waste material, refuse. In other words, what this "minister of the gospel" found in his Bible is refuse to him, and he has but one remedy: get rid of it as soon as possible and give the people something reasonable.

Not so long ago another minister in England, the Rev. Leslie Weatherhead directed a severe attack on the Old Testament as well. He asked whether the Israelites had any more right to enter Palestine than the Italians had to enter Ethiopia or the Russians to enter Hungary. He called it "the nonsense in the Old Testament" which has "nothing to do with the christian religion".

That these men happen to live in England, does not mean that these thoughts can be found in England only. We do not have to go far to find people who have lost appreciation for the Old Testament. However, to lose appreciation for the Old Testament is a certain sign of losing appreciation for the entire Bible.

It would not be difficult to mention the many places in the New Testament where references are made to the Old Testament. We wonder how people, like the two ministers mentioned above, deal with these references. We want to mention one example only. In the parable of the rich man and Lazarus, we are told of a dialogue between Abraham and the rich man. When the latter asked Abraham to send someone down to his brothers, the answer was: "they have Moses and the prophets." There was no New Testament to let them know the way of salvation. They had Moses (that is including Deuteronomy) and the prophets. If we have doubts about the suitability of the books of Moses, then we centainly will be at a loss when we read the prophets. Just read the books of Jeremiah or Zephaniah for instance. Yet, these prophets and the books of Moses contained more than enough to know the way to God. We could also put it differently: take these and similar books away and you don't find the way to God.

We realize that this seems to be a strong statement. Of course, we know that it is God Who comes to man and man who comes to God. We know that God can bring a man to Himself even without the Bible. Nevertheless, the order of God is that a man comes to faith through the Word. And the Word is the entire Bible. Expressions as the ones we quoted from those ministers make it clear as day that we need a clear insight into the unity and the totality of the Bible as the revelation of God. The Bible does give expression of the love of God, but it also reveals the anger when this Divine love is scoffed.

Mr. Wansey may call it "junk" and "poison", and Mr. Weatherhead may call it "nonsense". The Bible itself calls the gospel "foolishness" and "a stumbling block", and that is what it is to those who do not bow under the authority of the Word and who do not believe it. However, for those who believe this same "junk" and "nonsense" is the power of salvation.

D.F.

"Instead of recognizing that he, along with his fellow Christians, has a responsibility to fulfill our Lord's command to 'Do this in remembrance of me', modern man looks upon worship as an activity of professionals. Thus he becomes a spectator at the 'performance' presided over by clergy, choirs, acolytes and ushers; and because he looks upon himself as a spectator he soon feels that he has the right . . . to judge the 'performance' in much the same way as he criticizes a play or a concert."

— Dr. Edgar S. Brown Jr., of New York.
Quoted by News Bureau, Lutheran Church in America

COLOMBO PLAN

by JOHN OUGH

Back in 1950, Canada's Prime Minister Lester B. Pearson (then External Affairs minister), sat down in conference with half-a-dozen other ministers from commonwealth countries in Ceylon's capital, Colombo. They mapped out a far-seeing plan to help the countries of south and south-east Asia get started on the long, arduous road they must travel to catch up, economically, with more technically advanced nations. Today, in little more than a decade, of practical assistance, the Colombo Plan has enabled many countries of south-east Asia maintain stability, despite a doubling of population, has enabled others to increase their national incomes from as little as two or three per cent to 40 per cent. Hydro-electric installations — first requisite for industrial production — have brought a surge of power to areas where formerly only man-power was available. Bridges, roads, communication systems have spurred transport and business, aerial surveys have laid the groundwork for future development. Already, technically-trained Asians have in turn passed on their knowledge, have contributed innovations and ideas of their own to particular national problems. Materials, techniques, food, instructors, power plants, other equipment and services have been donated between member countries which include the United States, Japan, India, Australia, Great Britain and a score of others.

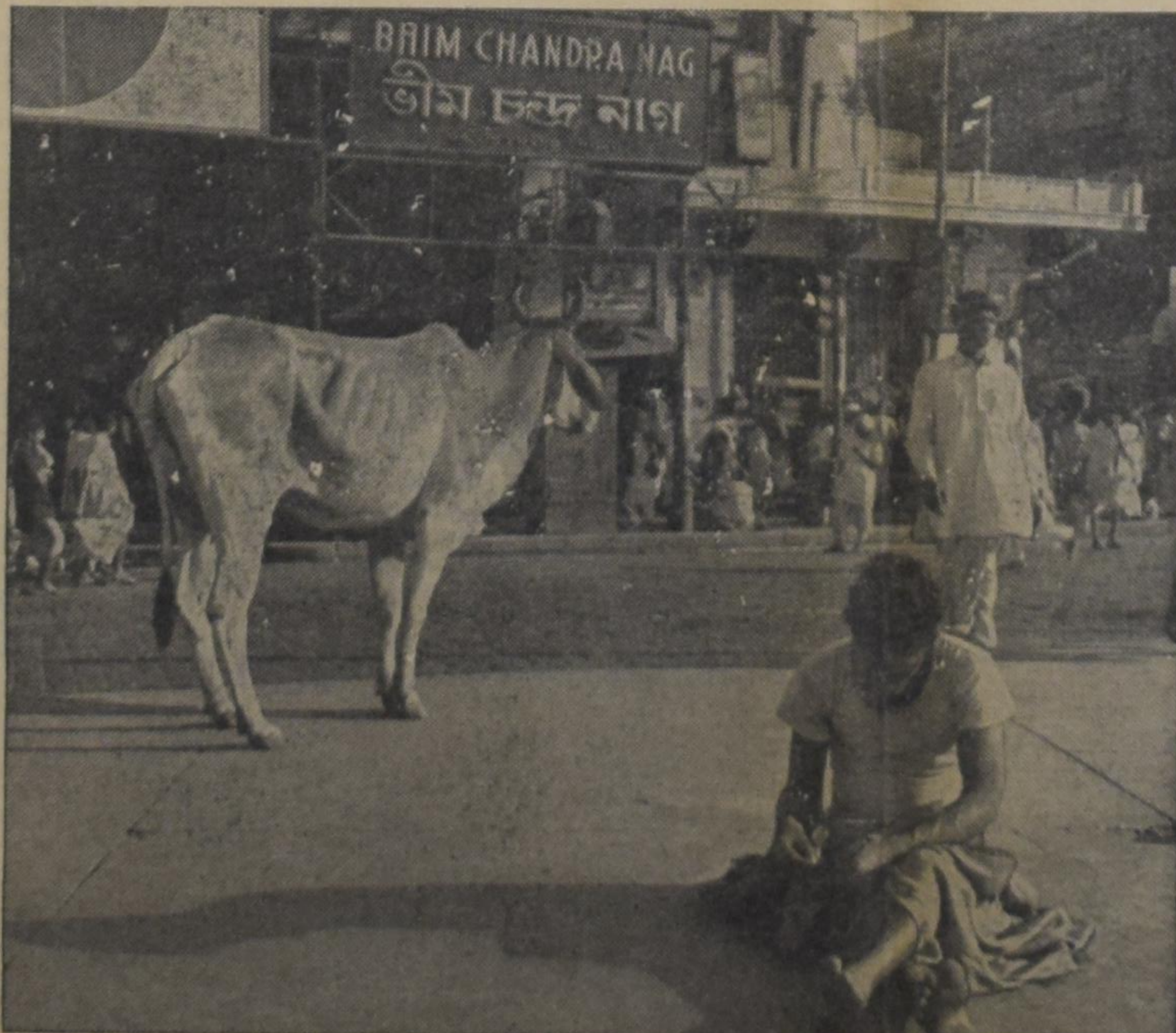
Canada's contribution to Colombo Plan successes has taken the form of 423-million-dollar's worth of materials, food and services to 15 Asian countries. As 256 Canadian experts and instructors have been at work in Asia, 2,160 trainees have been brought to Canadian universities, colleges and technical schools. Hydro deveopments, surveys, aircraft, hospital equipment, food, fishing boats, books and an atomic reactor are among Canada's gifts to member countries.

From this international co-operation all wil benefit. Even now, leading articles describing intricate, ultra-modern research programs in western scientific journals are frequently the work of Asian physicists, chemists and biologists. The billion citizens who live in this vast region (which produced many ancient civilizations and cultures) direct their intelligence and skill towards today's technological world.

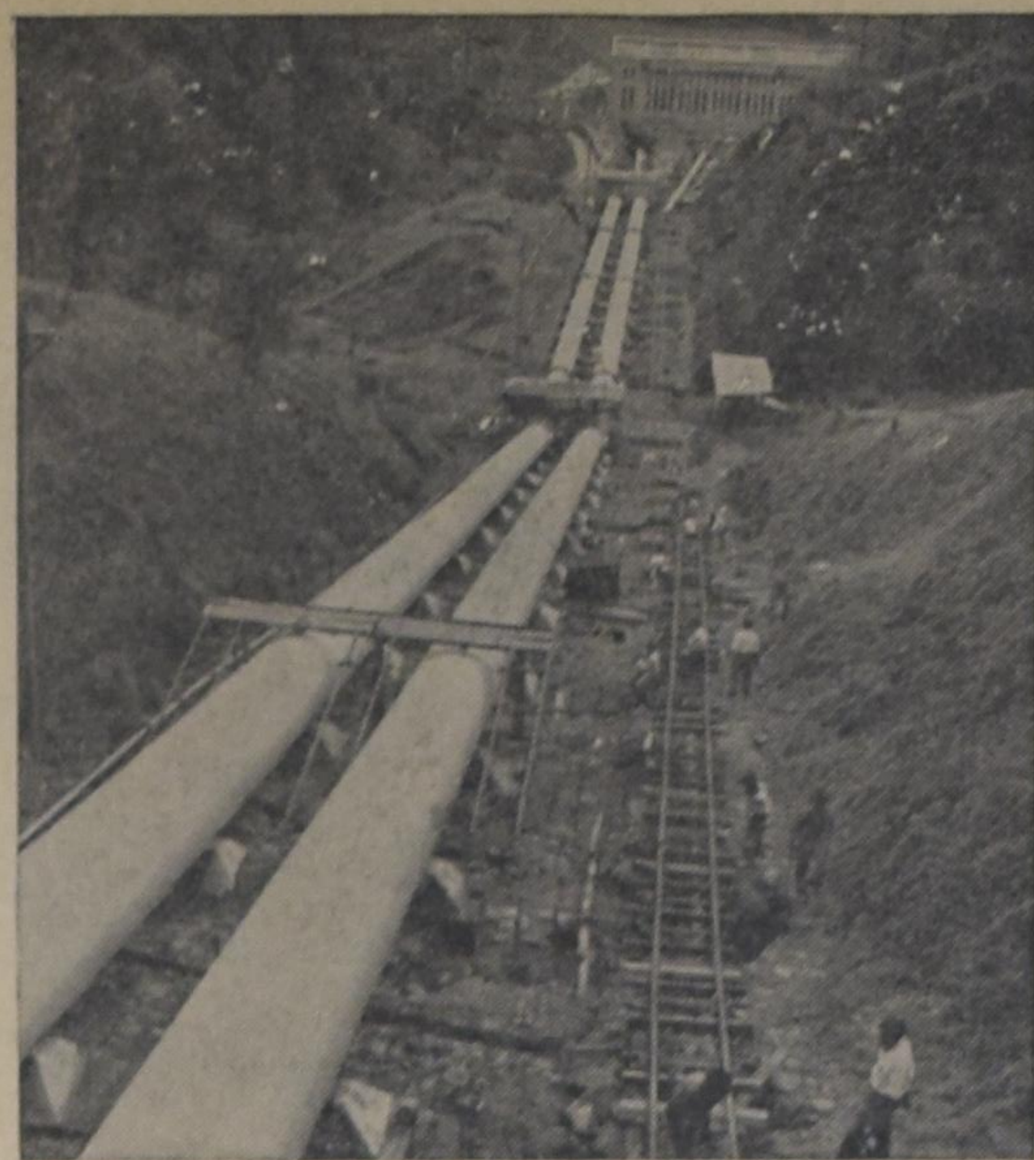
(Photos National Film Board)

Canadian-trained Burmese engineer, above, uses modern level during bridge-building project.

Although some countries such as India (street scene above) still require aid, they aid in turn more needy Colombo Plan partners.

Kundah Dam in India is typical project. Canada provided direction and materials.

THE BOOK THAT YOU SHOULD READ

The Diary of Anne Frank

This is an amazing story written by a Jewish girl, Anne Frank, in her early teens. Not only does it describe in detail the activities of human beings in hiding but it also records their emotions and thoughts - it portrays characters. Its psychological insight are profound for a girl of that age.

The Franks were Germans who left their fatherland in 1933 when Hitler was rising to power. As refugees they received a hospitable asylumn in neighbouring Holland. When it became evident that Hitler's rage against the Semites was not confined to Germany, the Franks made preparations to go into hiding.

A call-up from the Nazis forced them together with Mr. Van Daan, a friend who worked with Mr. Frank in the business, and his family to seek refuge in what is referred to as "The Secret Annex", Het Achterhuis. These rooms were upstairs part of the second and third floors of the Frank's business establishment. The Franks had two girls, Margot 16, and Anne 13. The Van Daan's had a son, Peter, age 15.

Soon after, when it became apparrant that one more person could be protected (at least temporarily) from Nazi tyranny, it was decided to invite Mr. Dussil, a dentist, to share the accommodations. The following exert will convey the implications of his adjustment.

> "The first day that Dussil was here, he immediately asked me all sorts of questions: When does the charwoman come? When can one use the bathroom? When is one to use the lavatory? You may laugh but these things are not so simple in a hiding place. During the day we mustn't make any noise that might be heard downstairs; and if there is some stranger — such as the charwoman for example — then we have to be extra careful. I explained all this carefully to Dussil. But one thing amazed me: he is very slow on the uptake. He asked everything twice over and still does not seem to remember. Perhaps that will wear off in time, and it's only that he's thoroughly upset by the sudden change."

For two long years these eight Jews lived inside this building in prolonged fear and anxiety. How they longed for a breath of fresh air! Constantly they had to be on the alert not to betray their presence. Their food — and food was so scarce and expensive in Holland during the war — had to be secretly smuggled in.

How they wore on each other's nerves! As they lived in such cramped quarters, friction was continual — a tragic result of the impact of war upon the human spirit. Fear and anxiety lurked constantly at hand. Air raids added to the unrest. At times the building was invaded by burglars. The last time the Jews scared off the burglars, but hid in terror when the police entered the premises. Their secret hiding place was almost discovered! Twice the police shook the secret cupboard which was actually a door into their hidden annex. That moment was indescribable, recalled Anne.

Under such abnormal circumstances Anne spent those years — difficult for any girl — from 13—15. How quickly she matured. During the early part of their enforced confinement Anne found Peter Van Daan boring and obnoxious. As time wore on, these two young people, no doubt largely due to the circumstances in which they found themselves, noticed each other and fell in love. The typical stages of love are frankly related. To complicate matters, Margo was also in love with Peter.

This book is written, of course, in diary form, ideal for a person who can sqeeze in only a few minutes at a time for reading. For someone who has lived in Holland, especially during the war, this book has special appeal. Such an individual can comprehend most clearly the background and circumstances now one views the events through Jewish eyes.

Let me close with the words of the late Mrs. Eleanor Roosevelt who wrote a very able introduction to the book. "Reading it is a rich and rewarding experience."

Bernice Schrotenboer

Confidentially Speaking

Penpal List

Dear Con and Ad:

Several months ago I lost someone dear to me and as I don't seem to be able to shake it off, I thought that your pen-pall list may give me some help.

I am a young man of 23 years old, have brown hair, blue eyes, am 6'2" tall and weigh 185 lbs. I am a confessing member of the Chr. Ref. Church and I enjoy going to the Y.P.S. My interests are to become a teacher in music. I hope to achieve this aim in the future. Right now I'm in school taking another course, hoping to be able to work my way through school later on.

I like sports and camping which we do during the summer with all the churches in our district. I like to correspond with a girl who is also a confessing member of our church, preferable in the age bracket of 19 - 23. All letters will be answered and a snapshot will be appreciated.

"Heart-ache"

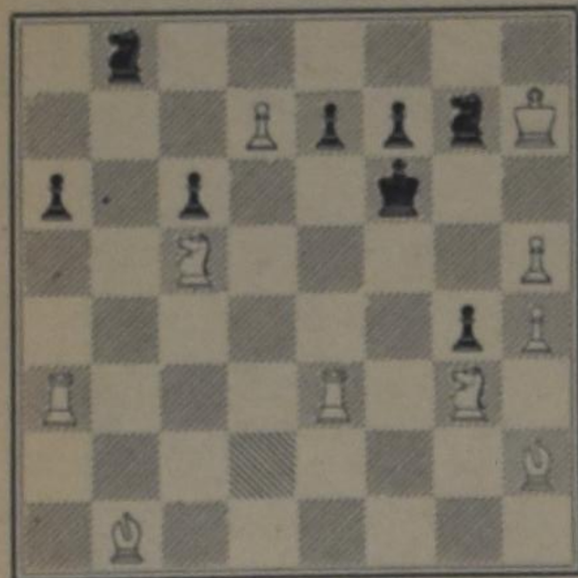
Con Fidential.
Ad. Viser

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

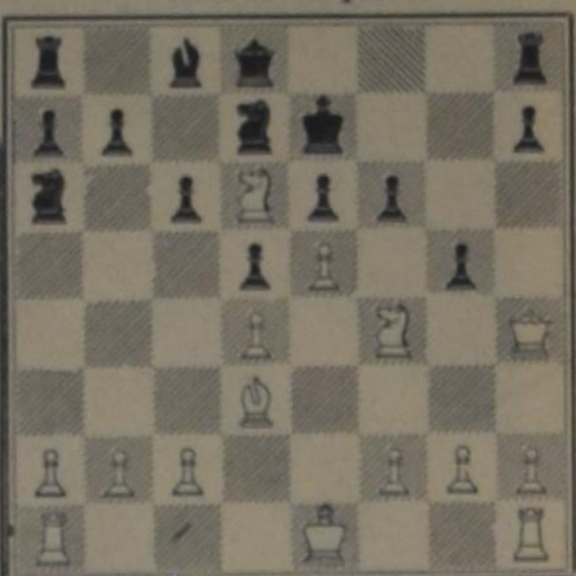
SECOND SERIES OF PROBLEMS IN MAY

No. 64
Author: F. W. Nanning
Black: 8 pieces

White: 10 pieces
White to play and mate in two moves. (2 points)

No. 65
Position
Black: 15 pieces

White: 15 pieces
White to play and mate in two moves. (2 points)

Notes.

1. This series contains problems of a very different character. The second one is for beginners. The first one is a normal problem, not exceedingly difficult.

2. No. 64 has various possibilities. Which white pieces will play the main role, the Rooks, the Bishops or the Knights, or maybe a new Queen? If you try to answer this question you certainly will find the typical idea to this problem. Indicate the key-move only.

3. This position (No. 65) has been taken from a game. Black thinks he'll win because he attacks the white Queen and Knight at the same time, but white knows better. Full description of two variations is asked for.

4. The deadline for the May solutions is June the 20th for people in Ontario and Quebec. For others it is June the 25th. Write to the editor personally.

LET TEEN-AGERS PARTICIPATE IN CHURCH ACTIVITIES

BUFFALO, N.Y. — (Special) — Boredom with church activities is the prime factor in teen-agers' dropping out of church, according to Dr. Roy Zuck in remarks to evangelical Sunday school leaders.

Dr. Zuck, editor of Training Hour Publications at Scripture Press, Wheaton, Ill., directed a National Sunday School Association workshop during the 21st session of the National Association of Evangelicals.

American teen-agers consider present-day Sunday School lessons dry and uninteresting and sermons boring because they fail to touch their lives, concluded Dr. Zuck on the basis of a nationwide survey recently conducted by the Youth and Research Commission of NSSA, of which he is a part.

In the order of dislike, Sunday school came first among teen-agers who have ceased participation in church activities. One teen-ager was quoted as saying that he had no good reasons for not attending, but on the other hand had no good reason for attending.

Teen-agers propose that they be given more opportunity to participate in church activities. With this in mind, Dr. Zuck recommended that evangelical church leaders:

Engage teen-agers in meaningful activities such as special music, participation in church services, recreational activities, and gospel teams to work in hospitals, jails, and the like.

Dr. P. Y. DE JONG — Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA — Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT ISRAEL'S JUDGES

No. 22

TERRIBLE SINS AND SOVEREIGN GRACE

BACKGROUND NOTES

Because in these chapters the name of Pinehas as high priest is mentioned we may conclude that the events described here took place in the beginning of the period of the judges (20:28).

In those days there was no king in Israel (21:25). The people took decisions into their own hands. In these chapters we find them punishing those who had committed terrible sins. In a sense they felt dependent on God, but on the other hand they punished without mercy. Their doing justice degenerated into a gruesome retaliation without restraint.

The crimes committed are described in the chapters 18 and 19. Those sad stories have not been taken up in this series of outlines. We limit ourselves to the fact that those terrible sins moved the hearts of the people of Israel.

However, the story tells us that they felt themselves insulted by such crimes in their nation, much more than they realized that those sins attacked the holiness and justice of their God.

In their blind anger they almost annihilated one of the twelve tribes, thus breaking the unity of the nation of God in which no tribe can be missed.

The means by which that was prevented appears strange from man's point of view. Even their manner of acting to attain a good goal was stained with numerous new mistakes.

In spite of all those failures and shortcomings the tribe of Benjamin was saved from destruction.

In that fact we find the reason why this story received a place in the Bible. God's everlasting faithfulness is seen here. Its light shines through the dark shadows of human shortcomings and sins.

God does not forsake the work of his hands. The twelve tribes of Israel were the work of His hands, and He did not allow the people to change that number into eleven.

Read Isa. 40:26 in relation to our subject. Because of God's faithfulness not one of the stars will fail, not one of the tribes, not one of His children, who belong to Him. This is the wonderful message of these difficult chapters. Isaiah made a wonderful application of that truth to the hearts of his listeners (40:27). We should do the same.

THE OUTLINE

A firm decision 20:1-11

A Levite had sent a terrible message "into all the coasts of Israel". The impression it made is clear from 19:20, and the result is described in 20:1. The whole congregation was gathered together AS ONE MAN. What does the expression "from Dan even to Beer-Sheba mean? The Levite was present and had to tell his story. Notice the special expressions in vs. 8 and 11. What do they mean? There is no doubt about the decision: they would not rest until the crime was punished as it deserved. Do you think they were right in deciding so? Do you miss something? What is wrong here right from the start?

A fatal refusal 20:12-19

Gibeah, the wicked village where the crime was committed, was located in the tribe of Benjamin. Therefore the other tribes made an appeal to the Benjaminites in order that they would deliver up the offenders. Do you dare to say that their plan was to fight against Benjamin? Do you think that Benjamin was morally obliged to do what they were called upon? Could not such an answer have prevented the shedding of much blood? But Benjamin refused to listen, and that refusal was fatal. Why? Is it right to say that after their refusal the particular guilt of Gibeah became the general guilt of the whole tribe? They not only refused, but even went out to battle against the children of Israel. They did not realize the sin of Gibeah at all, although that sin in God's eyes was really terrible. Benjamin was by far the weekest in number, but read vs. 16. War between Israel and Benjamin would be very hard. In vs. 18 the children of Israel suddenly wanted to know what God said about the situation. What about their prayer in the house of God? Was it a prayer as God has ordered it? How did the Lord answer it, and why in this way?

A sad battle 20:20-25

The Israelites were twice defeated by the Benjaminites with very great loss. Enter into the question why such had to happen that way. What did the Lord teach the people? Which sinful failure at the start avenged itself in this battle? What does this part of the story say for our life today and for the church in the world? Can you apply it somewhat to the practices of immigrant churches for instance?

An almost complete destruction 20:26-48

The turning point in the story is in vs. 26. Show the deep meaning of the people's repentance. They were humiliated by the double defeat. Now they came to see their unbelief. They prayed for forgiveness. In that light vs. 28b can be understood. Try to explain it and to show the richness of it. Again here much can be learned by us. The Lord tells us in which way alone we can be His children.

The decisive battle is described in vs. 29-48. I leave it up to you how you want to work out this description, and how much or how little you want to use of it. At length they succeeded by concerted action to defeat Benjamin. Notice how during the battle the people lost their faith and their dependence again. The battle inspired them to do much more than was necessary. They went on and on and did not realize that they were destroying the unity of the people of God. Vs. 46 sounds as a bitter complaint. The end of the story was that the tribe of Benjamin was annihilated with the exception of a very small remnant. Compare vs. 47 with vs. 48. This punishment could not be God's purpose. The people should have done justice, but in the way they punished Benjamin they did injustice themselves. Are you able to make clear where God's faithfulness comes in here?

A tribe missing 21:1-4

The consequences of the people's behavior are described in chapter 21. Suddenly they realized that they had made a big mistake. Instead of destroying Gibeah only, they had annihilated the whole tribe of Benjamin. Only 600 man were left. Vs. 1 says that they had sworn in the meeting of 20:1-11 at Mizpeh that none of them would give his daughter unto Benjamin to wife. In their despair they called on God. Show what their problem was. What did they say? Did they pray for wisdom? Does their prayer prove that they wanted to serve the Lord? How do you judge their prayer? And what about their offerings, mentioned in vs. 4?

A tribe saved 21:5-25

Without waiting for God's answer they took the matter again into their own hands. What was the first solution of their problem? Don't forget that their oath dealt with all Israelites except Benjamin. This has something to do with their decision to smite all the inhabitants of Jabesh-gilead. How foolishly people act when they forget their God! Why was the solution not sufficient? Which other way out did they find? What do you think of that? Vs. 23 describes the restoration of the tribe of Benjamin. Consider that this story on the one hand reveals how cruel and sinful God's people are without God. Does this apply to us too? It shows that even God's children in themselves are unable to do any good. On the other hand we find here the revelation of God's faithfulness. In His plan of redemption the tribe of Benjamin could not be missing. It was not because of the work of men but because of the faithfulness of God that the communion between the twelve tribes was restored at last. If we realize this deeply and accept it wholeheartedly we are able to serve our God with our whole heart. Urge your listeners to believe that God will never forsake them.

Number Forty-three of a Series

An Unexpected Surprise

by Ineke Parlevliet

April 1945

Three days had gone by since Mr. and Mrs. van Dongen had been arrested. Rita had tried again to visit "Sunset-Glow", but this time she had not even been able to pass the guards at the door.

Dick had questioned Rita thoroughly after her first visit about the lay-out of the building. When Dick learned that Major Staubritz' room was at the back of the house and faced the garden and fields, he nodded with approval.

"Why do you want to know these things, Dick?", Rita asked, but Dick refused to inform her about it.

"I can't say why, Rita. Sorry. I hope you will keep quiet about these questions. I have a plan, but wonder whether it will work . . . I have to leave as soon as it is five o'clock and likely I won't be back before six. Don't worry if I don't show up, and ask Bart to give you a hand to get the water in. I can always sleep at friends! You don't mind to be the head of the family for one night, do you?"

Rita shook her head. "No . . . of course not, but please be careful!" She did not tell Dick that she hated to be "in charge", especially if the shooting should start again during the night. She hoped fervently that Dick would be back in time, but he was not. Although Rita hadn't a clue as to what plans Dick was concocting, she was sure that it concerned her parents and that other underground workers would be involved. She felt far from easy about it. To get her parents out of the clutches of the Ortskommandant was playing a dangerous game for sure! Rita's thoughts were suddenly interrupted by Bart, who handed her the latest Oranje news bulletin.

"President Roosevelt died yesterday," he said. "Here, read it for yourself . . . April the 12th. Too bad he wasn't allowed to live until the war is over. And that won't take too much longer. Vienna is almost in Russian hands, the report says. Pretty soon the German army will have to surrender . . ."

Rita read the bulletin with mixed feelings. She knew that the end of the war was in view and she was happy about it, but at the same time she also realized that for many people the end would never come. Time had run out for the American President. Would there be enough time left for her parents to welcome the so long abided peace?

That night the shooting started all over again. Sometimes it seemed far away but the next moment the explosions were so loud and heavy that they must be close by. Again the family sought shelter in the cellar, huddled in blankets and with nervous apprehension. Suddenly the shooting stopped, but only for half an hour. Then the tumult broke loose again, worse than before.

"They must have taken a coffee break," Bart said in such a serious voice that for a moment Rita wondered whether he meant it. She had a sharp answer ready on the tip of her tongue; after all this was no time for jokes! Then, in a flash, she remembered uncle John's story about their experiences in Arnhem during the terrible battle. Had he not said that the two Tommies who were hiding with them in the cellar, had kept up everybody's spirit by their witty jokes and good humor? And those boys had been in a much worse and dangerous situation . . . For the first time in her life Rita began to understand that Bart was not such a fool and half-wit as he seemed. Most likely Bart was just as scared as she and the others, but had the courage not to show it, while she herself did not even try to get hold of her fear. She felt ashamed because of her small faith and lack of balance. She made up her mind at least to try to play Bart's game.

This time it was almost four o'clock when the shooting finally stopped and silence returned. The damage to their home was one more broken window, but the next morning when the citizens of Waterdam flocked on the streets at 8 o'clock, it was learned that at the other end of the village three people had been killed while several houses had been severely damaged. Now the real war was coming to Waterdam! The shocked Waterdammers became even more alarmed when they heard the newly issued bulletins by the Ortskommandant, which had just been posted on trees and buildings: From now on everybody should sleep in their cellar and make sure they have enough water and food in storage which will keep them for a few days. Furthermore no one was allowed to leave or enter the village until after further notice.

"That fellow talks nice!" grumbled a man, after reading the order. "We hardly have enough food to last us one hour, let alone for several days!"

Rita and Bart worked hard to make the cellar inhabitable for the members of their family. They cleared and cleaned the floor as good as possible, spread layers of newspapers all around and put mattrasses on top of them. They brought a tub of water in, the small remainder of their food supply and in case of boredom, several books. Bart had picked 'The Scarlet Pimpernel'.

"Maybe it will give me some idea on how to get your parents out of 'Sunset-Glow'," he said to Rita. "It's more a question of brains than of strength, you see."

"Yes, and if you don't have any brains yourself, you fall back on books for those things," Rita answered with a straight face, but it did not sound nasty.

Shortly before six Dick finally came home, looking rather pleased, but not saying a word about his whereabouts or activities. Rita was a little peeved about it. After all she was no longer a baby and able enough to keep a secret, but she would rather bite her tongue off than question Dick about it, and not get a satisfactory answer anyway. She remembered how often John had been annoyed by Dick's arrogance and she could well understand it. John . . . She missed her younger brother terribly. Would she ever see him again?

That evening while everyone was sitting in the living room, trying to pass the time by playing games of chess and dominoes by the light of some floaters, there was a sudden noise outside and a bang on the locked back door.

Dick jumped up. "It's after nine already," he said. "Who's that? Mofs again . . .?" The banging continued and became louder. "Someone is calling . . ." Bart said wondering. "Listen!" For a moment everybody was silent. Again a voice called, but it was not a man's voice.

"It's Mom! It's Mom!" Rita screamed, springing to her feet and she ran to the back door, followed by the rest. It was her mother indeed. Mrs. Van Dongen was almost pulled into the house by her children and a rain of questions showered on her head. She embraced everyone as if she had made a tour around the world instead of having been away for only a few days. Although the light was very sparse, Mrs. Van Dongen appeared to look well.

"How has everything been here since the shooting," she asked when they were all seated.

"Everything is just fine, Mom," Rita said. "We sleep in the cellar and there are some broken windows, but we had no real trouble, except for . . ." Rita was going to tell her mother about the potato blunder. The sooner she had done so, the better she would feel. But Dick abruptly interrupted her.

"How are you yourself, Mom," he said. "Will Dad be released, too? And did they question you? And why did they let you go home after sperr-time? Were you bothered on the street? And how did those Mofs treat you and Dad? Have you seen Dad lately?

"Please, stop, stop!" Mrs. Van Dongen said laughing. "I'll tell you everything. Why they released me and at such an unusual hour, I don't know. A soldier accompanied me to the house. I think that was the strangest walk I've ever had in my life: **Walking** alone with that soldier, a very young boy though, in the deserted and dark streets. However, I'm more than glad to be home again, I assure you."

"Did they give you a bad treatment, Mom? And did they give you something to eat?" Rita asked. "I can fix you a slice of bread if you are hungry . . . We don't have much food left, but . . ."

'Thanks a lot, Rita, but I'm really not hungry. I had a rather good supper two hours ago. In fact I wish I could have given you the same kind of meals which I got in my cell! It was by no means luxurious, but it was sufficient and decent."

"I'm surprised to hear this," Dick remarked. "Never knew those Mofs would feed their prisoners properly . . ."

"You are right, Dick. I was surprised myself, but then the whole situation I was in, seemed very unnatural and to say the least, strange. When Dad and I were arrested I was convinced that one of the first things which would happen, would be a tough interrogation by the Ortskommandant himself. Instead we were brought to 'Sunset-Glow' and locked up in cells opposite each other. I don't know how Dad's cell is, but mine was clean. I had a bed with a fairly good mattrass and for the rest the cell was bare except for a table and a chair. The following day one of the guards brought me some books. All in German of course and one of them was "Mein Kampf". I never read it before, feeling that it would be a waste of time, but now my time no longer belonged to myself anyway. I read quite a bit out of it. I'd never known that Hitler had plans to conquer the world and to dictate it with his national socialistic doctrine around 1925 when he wrote the book. Of course nobody believed his fantastic ideas at the time. Yet Hitler almost succeeded in his plans. His deluded greatness was almost materialized . . . How this man is ever going to face defeat, which is inevitable for Germany, I don't know. I got the impression from the book that Hitler's character is not built for digesting such disasters. However, that's beside the point . . .

The next day and the days following I was allowed outside for almost one hour in the morning and one hour in the afternoon."

"We are also allowed outside only two hours, Mom," Cathy said, happy to have shared this inconvenience with her mother. Mrs. Van Dongen smiled.

"But I was not allowed to be on the street, Cathy. Only in the back garden, which was quite nice though. Every moment I expected to be called by the Ortskommandant, but it never happened."

"You have not been interrogated at all?" Dick asked surprised.

"Yes and no, Dick. It's hard to explain . . . you see . . . Every day I was ordered and directed to Major Staubritz' room for some kind of questioning. He's in charge there and he is the same officer who gave me that Ausweisz for my bike."

"We know, Mom. I've talked to him. I wanted to bring you and Dad some food and Dad's medicine. I heard you both sing Psalms when I was in the building."

Again Mrs. Van Dongen smiled. "Major Staubritz told me about it, Rita. He gave Dad the pills; he was quite nice. He never questioned me about Dad's hiding and all those other things. But he was very interested in my opinion regarding the national socialism. I told him exactly what I thought about it and we had quite a debate those three times."

"Of course he was all for it and a convinced Nazi, be it perhaps not as mean as his fellow brothers," Dick said.

"I don't think so, Dick. Naturally he took the stand that he agreed with the doctrine . . . not with its practical application though, he said that very clearly — but I got the strong impression that in spite of his words he had his doubts about the value of his political Party. He was very anxious it seemed to learn my views about it. Later on he told me that he had been a doctor in philosophy before he served the army."

"I'm not surprised," Rita said. "He did not strike me as a real soldier type person when I saw him. Did he get mad when you gave him your opinion, Mom?"

"No, he didn't. Yet I told him exactly that the National Socialism could never be accepted by me as it was in conflict with my christian conviction. I explained to him that we as christians don't believe in our power and strength like the national-socialists do, but that God is our only support and help and that without Him we were no more than helpless babies.

(To be continued.)

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Fruitland, Ont., Dr. R. Kooistra te Trenton, Ont.

te Welland Junction, J. D. Pereboom te Port Arthur, Ont.

te Richmond, B.C., P. M. Jonker te Brampton, Ont.

Correctie

In Calvinist Contact van 10 Mei j.l. werd vermeld "dat Classis Eastern Ontario van de Christian Reformed Church in haar vergadering van deze maand besloten had de komende Synode te verzoeken tot het instellen van een Particuliere Synode voor Eastern Canada over te gaan".

Men gelieve echter de onderstreepte woorden te lezen als: *een* komende Synode.

Classis E. Ontario heeft niet besloten de Synode van *1963* deze zaak voor te leggen, daar het Agendum reeds opgesteld is. Classis heeft wel besloten in samenwerking met de andere Classes van Ontario in het verband van de Eastern Canada Interclassical Conference, indien mogelijk de Synode van 1964 haar besluit in deze voor te dragen.

(Rev.) H. Wittenbosch S.C. van Classis Eastern Ontario.

•

Van andere zijde ontvingen wij het verzoek om de indruk weg te nemen, als zou het besluit met "grote meerderheid van stemmen" genomen zijn. Volgens de laatste brief werd het besluit genomen "met slechts een zeer geringe meerderheid van stemmen".

Wij betreuren, dat wij blijkbaar niet geheel juist waren ingelicht en daardoor een minder juist bericht hebben geplaatst. **Red.**

TEACHERS WANTED

The Calvin Christian School at Clinton, Ont. invites applications for a

TEACHER

for the lower grades. Experience preferred. Sec.: K. VandenHeuvel, R.R. # 2, Goderich, Ont.

The Athens Christian School is still in need of a

PRINCIPAL

for the higher grades 5 through 8. Schoolterm Sept. '63-'64. Please address inquiries and applications to the secretary, J. Van der Kloet, R.R. 1, Delta, Ont.

The Calvin Christian School of Trenton is in need of

A TEACHER

for middle grades, by the first of September, 1963. Please contact A. Den Ouden (Secr.), R.R. 5, Trenton, Ont.

Due to increased enrollment the Springdale Christian School Bradford, 30 miles North of Metro Toronto is in need of

TWO TEACHERS

for grades 1 and 2, approx. 25 pupils, and intermediate grades, approx. 25 pupils. Please apply to John Rupke, R.R. # 1, Kettleby, Ont.

The John Knox Christian School, Wyoming will be in need of a

TEACHER

for grade 1 and 2, commencing September 1963. Apply to: Wm. De Boer, R.R. 2, Petrolia, Ont.

The JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL of BRAMPTON, ONT. is in need of

TWO TEACHERS

for grade 1B and grade 2.

Qualified teachers preferred.

Salary according to teacher salary schedule.

Please send your applications to the secretary T. C. Wendel, P.O. Box 84, Brampton, Ont.

Voor de Farmers

We besloten vorige keer met de opmerking, dat de opbrengst niet uitsluitend wordt bepaald door de beschikbare anorganische stoffen in de grond, maar dat er meer groeifactoren zijn, waarbij we naast andere stoffen ook water noemden.

Voor we hierover iets meer melden, willen we graag iets zeggen betreffende stalmest, waaronder wordt verstaan de uitwerpselen der dieren, plus het ligstro, hetwelk in stal en hokken wordt gebruikt. We hebben gezien, dat tegenwoordig stalmest weer hoger wordt geschat dan b.v. een vijftig jaar geleden.

In het kort kunnen we de betekenis van stalmest aldus samenvatten:

"Het is een volledige meststof, al is dan ook de fosfor in de minderheid;

dat het bacteriën leven in de grond er door verbeterd wordt;

dat het de hoeveelheid humus in de grond tijdelijk verbetert;

de grond meer reserve van plantenvoedsel geeft;

sporen elementen bevat, welke de planten wel nodig hebben, en die vaak in kunstmeststoffen ontbreken;

vocht in de grond vasthoudt en later weer afgeeft aan de plant;

regelend werkt op de temperatuur in de grond, omdat ze het geleidend vermogen voor warmte vergroot;

warmte produceert."

Natuurlijk gaat er bij het bewaren der mest veel verloren, zowel door uitspoeling, als door vervluchtiging. Omdat velen hier niet de mest op een betonnen vloer bewaren, is het gevaar voor uitspoeling groter. De laatste tijd komen er steeds meer aanwijzingen, dat de stikstofwerking van stalmest zeer gering is.

We schreven in het begin, dat planten voor 70 tot 96% uit water bestaan. Is het wonder dat des zomers zoveel planten lijden aan droogte?

Water, waaraan mens en dier en ook planten zoveel behoefte hebben is niet zelden een probleem. Mens en dier kunnen het elders zoeken als het niet onder hun direct bereik te vinden is, doch planten moeten afwachten.

Het is ons allen bekend, dat in de regel op de ene plaats de neerslag groter is dan op de andere. Het grote verschil in structuur van de grond speelt echter ook een zeer belangrijke rol en het is heus niets bijzonders als men op korte afstand van elkaar, grond van zeer goede en van slechte structuur aantreft, waardoor op de ene grond de planten nog goed groeien, en op de andere lijden aan droogte, terwijl weer op een andere farm, of stuk grond, de bacterie-werking slecht is, omdat die grond te zuur is. Wie een farm wil kopen, dient dan ook terdege hiermee rekening te houden. Men kan dan op verschillende manieren te werk gaan, zoals ook vaak gebeurt, b.v. informeren bij omwonenden, welke in de regel zeer welwillend zijn, doch als men enigen heeft gevraagd, staat men vaak nog voor het zelfde raadsel als vóór die informatie. Sommigen gaan spitten in de grond, om te zien hoe de ondergrond is, enz., iedereen op zijne wijs.

Maar bedenken we wel, dat de plantengroei zich regelt naar die stof welke in de minderheid is, zodat bij de zo goed mogelijk uitgebalanceerde bemesting, op gronden welke te weinig water leveren, of die welke door hun zuurheid de bacterie-werking belemmeren, men geen volledig gewas kan verwachten. O zeker, we zijn het er allen, hoop ik, wel over eens, "dat aan 's Heren zegen, het al is gelegen," doch laten we ook bedenken, dat onze God middellijk werkt, en dat alles wat ontdekt is in Zijn schepping, door Hem er in gelegd is, en alzo door ons gebruikt dient te worden. Dan is er geen plaats voor "dit mijn gewas of deze mijne goederen", maar wel om in dat alles de grootheid der Schepper te zien.

We hebben kunnen lezen, en wisten het hoop ik allen, dat de regering de farmers indirect steunt, door gratis grond-onderzoek, maar weet iedereen ook dat hij bij de aankoop van een farm gratis advies kan krijgen?

Omdat ik bevreesd ben dat niet iedereen hiermede bekend is, meen ik in het kort even iets verder hierop te moeten ingaan.

We hadden het over verschillen in structuur van de grond. Laat ik daar aan toevoegen, dat men o.a. in één County vijfentwintig verschillende grondsoorten kan aantreffen, bewijs dat enige voorlichting inderdaad geen overbodige luxe is.

Heel eenvoudig en toch zeer doelmatig is wel, kennis te nemen van een rapport, hetwelk gratis voor belanghebbenden verkrijgbaar is, niet als één groot boek, doch voor elke County afzonderlijk. Alle grondsoorten worden daarin duidelijk omschreven. We hopen volgende keer iets meer over dat rapport te vermelden, en tevens de aandacht te vestigen op andere voorlichting bij de aankoop van farms, speciaal voor immigranten.

Old Farmer.

WIN ABONNEES VOOR "CALVINIST-CONTACT"

Drayton Calvin Christian School will be in need of a

PRINCIPAL

by Sept. 1. Four rooms. The Society has a house in town. Also invited are applications for a

TEACHER

for the intermediate grades. Please contact G. Lubberts, R.R. 2, Drayton, Ont.

TEACHER

needed for the lower grades.

Please send your application to The John Calvin Christian School Society, Mr. R. Klapwyk, Principal, College Ave., R.R. 6, Guelph, Ont.

THE JOHN CALVIN SCHOOL OF STRATHROY, ONT.

(Five Rooms)

will be in need of a

TEACHER

Please send your applications to the Secr., Mr. J. Faber, 444 Metcalfe Street, Strathroy, Ont.

Beginning the next schoolterm, the Canadian Christian School of Smithers, B.C. will be in need of

A PRINCIPAL AND A TEACHER

for grades one and two. All information wanted will gladly be given bij the Secr., B. W. Kruisselbrink, Box 773, Smithers, B.C.

THE HOLLAND MARSH CHRISTIAN SCHOOL needs

2 QUALIFIED TEACHERS

for the '63-'64 school term, for grades 1—2, 3—4. Inquiries and applications may be sent to Mr. R. W. Van Dyke, R.R. # 2, Newmarket, Ont.

Vancouver School Association, due to increased enrollment, will need an additional

TEACHER TO TEACH TWO ELEMENTARY GRADES

Musical ability is desirable, but not essential. Stating all qualifications, experience, and references, apply to: G. Ensing, 7415 Kingsway, Burnaby 3, B.C., Canada.

The Jarvis Canadian Christian School will be in need for

ONE TEACHER

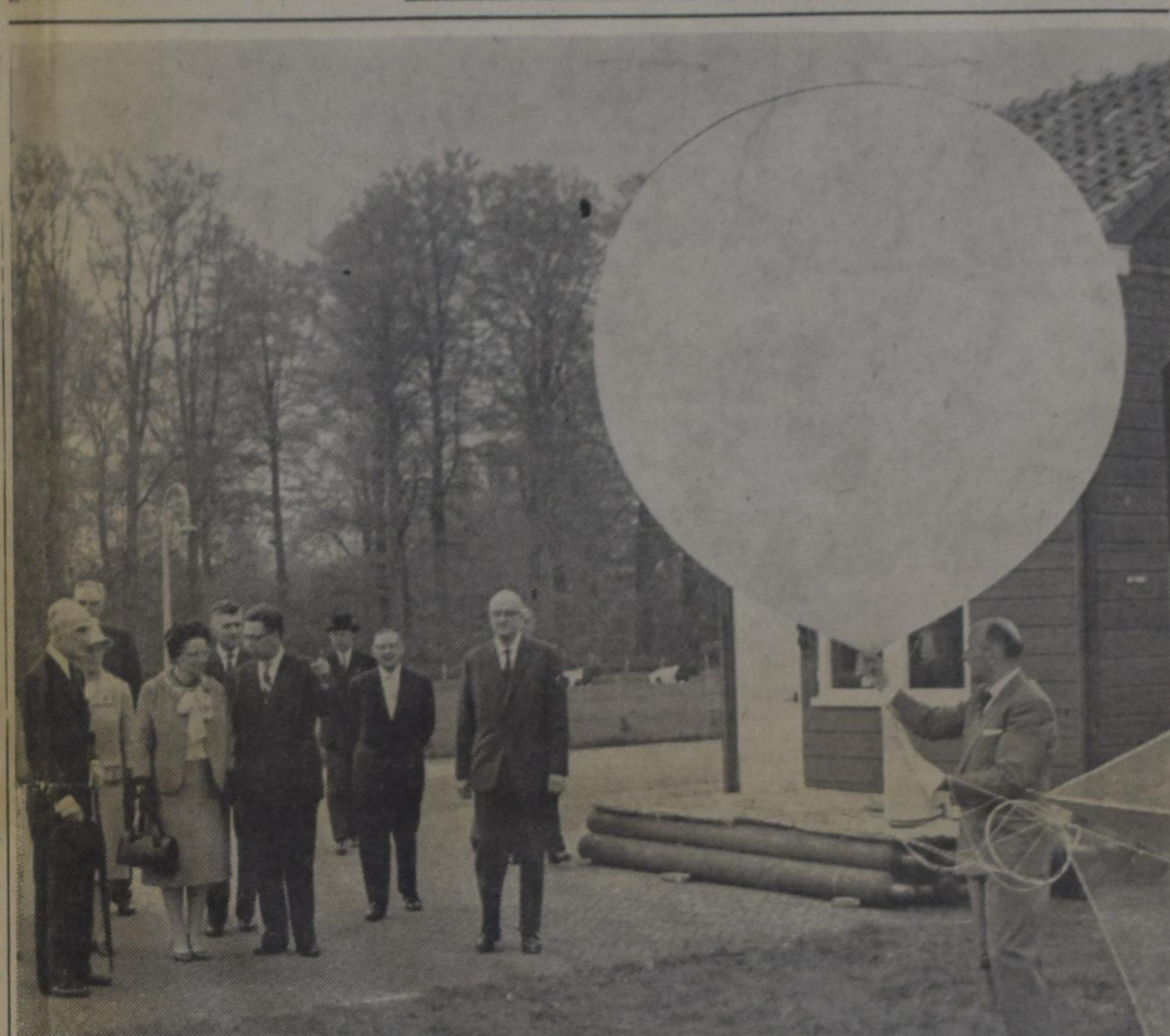
qualified, for grades 5b and 6, by Sept. 1, 1963. Please send applications to Mr. A. Norg, R.R. 4, Hagersville (Ont.).

The TORONTO DISTRICT CHRISTAN HIGH SCHOOL is in very **urgent** need of a

PRINCIPAL

to teach Mathematics and Science in Grades 9 and 10.

Minimum requirements: B.A. degree.
Send applications immediately to: Mr. F. J. Reinders, Chairman, 11 Pakenham Drive, Rexdale, Ontario, Canada.

H.M. DE KONINGIN BIJ HET K.N.M.I.

Een beeld van het bezoek, dat H.M. Koningin Juliana aan het K.N.M.I. in De Bilt heeft gebracht. Op de foto zien we hoe de Koningin het oplaten van een radiosonde aan een weerballon ziet gebeuren.

Familieberichten

Wij zouden er bij onze lezers op willen aandringen familieberichten vroegtijdig aan ons op te geven. Meermalen moeten wij berichten zoals een huwelijksaankondiging of een huwelijksjubileum veranderen en in de verleden tijd plaatsen, omdat de opgaven ons te laat bereiken.

Ons blad gaat 's Woensdagsmiddags op de post. Opgaven voor advertenties moeten daarom 's Maandags in ons bezit zijn. In het belang der feestvierenden zouden wij daarom op vroegtijdig inzending willen aandringen.

Administratie C.C.

LETTER TO THE EDITOR

OVERVOORDE'S ART

Dear Editor:

With interest we read the Easter issue of *Calvinist-Contact* (April 11, '63). We were especially pleased with Mr. A. Velthoen's article "The Painter Christoffel Overvoorde". We call him Chris. Perhaps your readers would be interested to know how Chris has expressed his belief in several other works.

In many of his lectures and his new book, *Kunst en Amusement*, Dr. H. R. Rookmaker, professor of art at the University of Leiden, constantly calls attention to the lack of Calvinistic contribution in modern art. Will Chris be able to help fill this vacuum? In his own words, he considers it his "greatest challenge to bring Christianity and its ideals back to art". He understands the difference between a Christian artist and an artist who also happens to be a Christian.

Perhaps this explains his interest and love for Rembrandt's works. Does it mean that he seeks his style and model in the past? Could it be that he wants to transplant Dutch ideas into American ideals? We believe that Chris works in the same spirit as that of Rembrandt, namely, the Christian view of Creation, Fall, and Redemption through Jesus Christ. Both artists give form and direction in their paintings, drawings, and etchings, from his perspective. Chris has learned to distinguish between that which is typically Dutch and that which is genuinely Reformed in art. He is not only contemporary, but is also developing his own style and composition—as acknowledged by other artists. This is evident from the Easter "painting" in the paper.

It is also true in his depiction of the Christmas spirit. He shares the belief of the Rev. H. A. Venema when the latter wrote, ". . . we may not celebrate Christmas forgetting about Good Friday, etc. The poverty and glory of Bethlehem is one piece with the terror and glory of Golgotha". ("A Forgotten Aspect of Christmas, *Church and Nation*, Dec. 11, '62, p. 272.) On one meaningful Christmas card Chris portrayed the flight to Egypt and the agony in Gethsemane.

Then our thoughts turn to the summer of 1960. In the midst of the Berlin crisis Chris etched the Brandenburg Gate, symbolizing the world conflicts and turmoils. Inside the gate stands the crowned Christ at the centre of this divided world (-city). The title, "Christ still King", is the confession of the artist.

Finally, we are of the opinion that Chris is eager to establish contact with our people. As he has said, "To have recognition, first of all in our own circles, is a major thing. This will be difficult since our denomination is só far away from all this". Not all readers have the honour of knowing him as a friend, but all have the privilege (and responsibility?) of accepting the challenge for fellowship and mutual understanding of Christian art. Was this not one of the reasons he was introduced to the readers? We hope many will have the opportunity to hear and see more about the work of Christoffel Overvoorde.

Sincerely yours,

Ph. C. Bom.

Amsterdam-Z.

The Netherlands.

Thank you Mr. Bom. You want more of Mr. Overvoorde's work? Wait for our Pentecost issue (May 31). Editor

KUNSTMATIGE ADEMHALING

Het gebeurt meermalen, dat men kan lezen van het toepassen van kunstmatige ademhaling, waardoor iemand die ten dode was opgeschreven weer bij kennis kwam. Dank zij de medewerking van de Canadian Highway Safety Council hebben wij de beschikking gekregen over enige tekeningen, die de methode van de kunstmatige ademhaling duidelijk in beeld brengen. Het is goed dat wij daarvan kennis nemen, omdat het in ieders leven en in verschillende omstandigheden nodig kan blijken te zijn. Duizenden mensenlevens zijn reeds gered, omdat er mensen bij de hand waren, die wisten hoe te handelen op het juiste moment en op de juiste wijze.

1. Indien U water, speeksel of voedsel in de mond ziet, verwijder het onmiddellijk. Breng het hoofd van het slachtoffer naar achter zodat de kin naar boven is gericht en frisse lucht vrije toegang heeft.

2. Duw of trek de kaak van het slachtoffer in een uit-stekende positie.

3. Doe Uw mond wijd open en plaats die stevig op de mond van het slachtoffer. Indien het slachtoffer een kind is, plaats dan Uw mond op mond en neus van het kind. Knijp tegelijkertijd de neusgaten van het slachtoffer dicht. Blaas in de mond totdat U de borst ziet bewegen.

4. Trek Uw mond dan terug en luister of de lucht terug komt. Herhaal deze beweging — ongeveer 12 diepe ademhalingen per minuut voor een volwassene — 20 kort ademhalingen per minuut bij een kind. Indien U geen lucht terug hoort komen, zie dan eerst of het hoofd wel goed ligt.

GEMEENSCHAPPELIJKE MARKT IN CENTRAAL-AMERIKA

De staten in midden-Amerika heben besloten een grotere eenheid te gaan vormen. Deze eenheid zal veel verder gaan dan een losse associatie. Uiterlijk in 1966 zullen zij een Gemeenschappelijke Markt hebben gevormd welke te vergelijken is met de doelstellingen en de werkwijze van de Europese Economische Gemeenschap. In 1965 zullen zij een volledige douaneunie gevormd hebben. Het verdrag om tot een grotere politieke eenheid te komen is inmiddels gesloten en het verwijderde doel is de schepping van een politieke federatie.

Men is ook overeengekomen een grotere waakzaamheid t.o.v. Cuba aan de dag te leggen. De kontrole uit de lucht en op zee op ondergrondse aktiviteiten vanuit Cuba, zal worden verscherpt.

De vijf landen van de Gemeenschappelijke Markt — die ODECA is gedoopt — zijn de 'bananen-republieken' omdat de bananenteelt een belangrijke faktor in hun ekonomie is. In deze landen wonen totaal ruim 12 miljoen mensen maar het geboortecijfer stijgt jaarlijks met ca. 5%, hetgeen een van de grootste stijgingen ter wereld is.

In regeringskringen in de Ver. Staten heeft men grote verwachtingen in de economische ontwikkeling van deze nieuwe Gemeenschappelijke Markt. Panama is nog geen lid van de Gemeenschappelijke Markt maar de regering heeft een plan tot associatie in studie. De Ver. Staten zullen de Gemeenschappelijke Markt een grote lening op lange termijn verstrekken.

More subscribers is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel. Alle Bijbelse personen, geografische namen, alles wat betrekking heeft op de afzonderlijke Bijbelboeken, cultus en maatschappelijk leven van Oud-Israël, de in de Bijbel genoemde gebruiksvoorwerpen, dieren, planten enz. kunt U hierin vinden met een kort-en-bondige omschrijving. Een uitstekende gids door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
Een boekje over de Grieks-Romeinse oudheid dat de aandachtige lezer een beter begrip zal bijbrengen van de wereld waarin wij thans leven.

BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong.
Een bibliografie over Bilderdijk, die een van de geleerdste mannen was van zijn tijd, en leefde in de dagen van het Réveil. Dit boekje geeft behalve een levensbeschrijving tevens een indruk van zijn voornaamste werken.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

LUTHERS WERKEN
Luthers werken zijn niet erg bekend en toch zo erg belangrijk. Ds. Impeta geeft in dit boekje de vertaling van: "De Babylonische gevangenschap van de Kerk", "Brief aan Paus Leo X" en "De vrijheid van een Christen".

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
Ds. Impeta geeft in dit boekje een objectieve beschrijving van de meer dan 50 kerken in Nederland. (Geschiedenis, grondslag, organisatie enz.) Een zeer interessant boekje voor meelevende kerkmensen.

ROME EN DE REFORMATIE (Boeket-reeks)
De Reformatie van de 16e eeuw ligt in het grijze verleden. Daar is nu een keer, zo zeggen velen, een grote kloof tussen Rome en de Reformatie. Het is een afgesloten geheel en men hoeft over eenheid niet meer te denken. Toch moet er een poging blijven bestaan tot het voeren van een eerlijk gesprek tussn de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie. Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over dit alleszins belangrijke onderwerp.

OP DE MAN AF. (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen. In dit boekje zijn toespraken opgenomen welke Ds. Jager heeft gehouden voor de N.C.R.V. en de I.K.O.R. Het is zeer interessante literatuur.

VERLEIDENDEGEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put again the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A Clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The Personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.